

NEW ADULT FANTASY

SPRÁVCI SVĚTŮ I

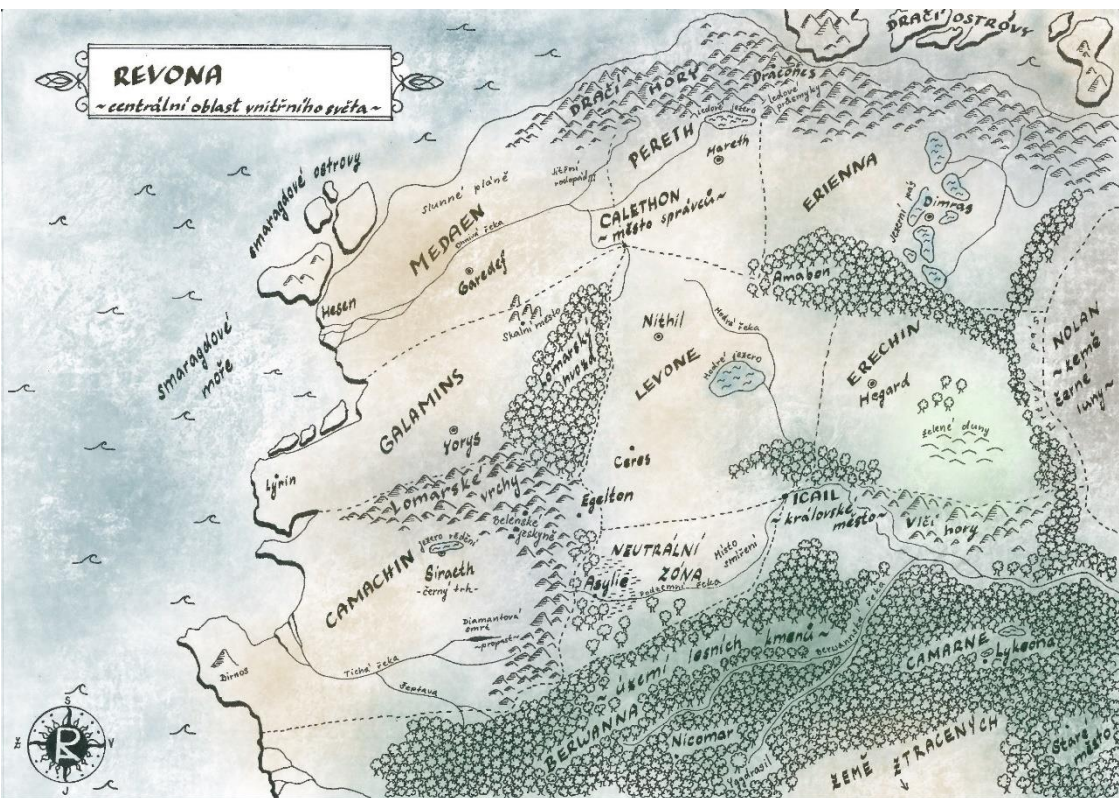
STRÁŽCI PEČETI

LUCIE ORTEGA

Lucie Ortega

SPRÁVCI PEČETI

Správci světů I

KNIHA PRVNÍ

1. KAPITOLA – NOČNÍ MŮRY JAKUBA ŠMÍDA

Běžel temnou chodbou. Strach mu stahoval plíce a bránil mu volně dýchat, v puse měl tak sucho, že nemohl polykat. Byl bos, zpocenýma rukama tápal po studené stěně. Všude panovala naprostá tma. Odkudsi se ozývaly tlumené výkřiky. Netušil, co se dělo. Vzbudil se jen před pár minutami a byl vyděšený a zmatený.

Křik sílil a on běžel dál, chodba jako by se táhla do nekonečna. Zahnul za roh a najednou se před ním objevilo červené světlo. Cítil kouř. Zrychlil. Seběhl ze schodů do vstupní haly a ocitl se uprostřed pekla. Všechno kolem něj hořelo. Hlavní dveře stály otevřené dokořán, ale hala byla přesto plná kouře. Venku pobíhali lidé s pochodněmi a zbraněmi. Při pohledu na to všechno ho přemohlo zoufalství. Celý se trásl a kolena měl tak slabá, že myslel, že se pod ním zlomí.

„Otče!“

Jeho vlastní hlas zněl jako cizí. Oheň pohlcoval všechno. Chlapcův pohled spočinul na dlouhé zástavě s rodinným erbem, která visela nad krbem. Plameny ji trhaly na kusy, až se v oblaku kouře zřítila na zem.

„Otče! Otče!“

Jakub se probudil tak náhle, že chvíli vůbec nevěděl, kde je. Srdce mu bolestivě mlátilo do hrudního koše, jako kdyby opravdu běžel. Byl zpocený a trásl se po celém těle. Stále měl dojem, že cítí kouř, před očima ještě teď viděl ten erb, jak se rozpadá v ohni. Znak orla s dračími křídly. Prudce vstal a začal přecházet po pokoji. Zhluboka dýchal. Tričko se mu nepříjemně lepilo na záda. Sundal si ho a přehodil přes opěradlo židle. Strach ustupoval jen velice pomalu, a to i přesto, že jeho pokoj, ozářený oranžovým světlem pouličních lamp, nechával celý sen působit vzdáleně a nereálně. Všechny obrazy se nakonec z jeho mysli vytratily. Zůstal jen vtíravý pocit stísněnosti.

Rozsvítil lampičku a zamžoural na budík na nočním stolku. Tři hodiny. Usoudil, že bude lepší, když půjde spát až za chvíli, aby se mu sen nevrátil. Zamířil do kuchyně. Cestou se neobtěžoval s rozsvěcením a i v kuchyni si vystačil se světlem zvenčí. Otevřel láhev vody a dlouze se napil. Ještě chvíli stál opřený dlaněmi o okraj linky, a když měl dojem, že už se dost uklidnil, vrátil se do pokoje.

V bytě byl sám. Jeho otec večer odjel na jakousi firemní akci, kde měl zůstat až do následujícího odpoledne. Jakubovi se zdálo, že se vídal častěji s pošťáčkou než s ním, ale po takové době mu na tom už ani nezáleželo. Mít byt jen pro sebe znamená pro vysokoškoláka taky své výhody. Tedy za předpokladu, že zmíněný vysokoškolák má rád večírky a společnost. Což Jakub neměl. I když přesnější by možná bylo říct, že večírky a společnost neměly rády Jakuba. Nikam nezapadal, pil málo, většina témat, o kterých se bavili normální lidé, ho nezajímala. Přátele si hledal těžko. Jeho koníčky, jimž vévodilo

vaření bezmasých jídel, ekologie, četba knih a filosofie, zjevně nebyly dostatečně *in*, aby přitáhly krásné ženy a věrné přátele. Jízda na kole se setkávala s větším pochopením, ale když ho spolužáci zvali na skupinové výlety, s poděkováním odmítal. Na kole zásadně jezdil sám – s hudbou v uších a hlubokými úvahami v hlavě. Jediný, s kým je sdílel, byl jeho imaginární kamarád z dětství, protože nikdo jiný neuměl tak dobře poslouchat. Kdysi si myslel, že ze své divnosti vyroste. Věřil, že je to jen vedlejší produkt pubertálního věku, a s léty se to spraví. Nespravilo. Nakonec se musel smířit s variantou, že divnost je zkrátka nedílnou součástí jeho osobnosti – stejně jako osamělost bude nedílnou součástí jeho života.

Přemýšlel, jestli s tím mohou souviset jeho zlé sny. Měl je od dětství – noční můry, z nichž se budil s křikem, tričkem mokrým od potu a polštářem od slz. Nejspíš souvisely s rozvodem rodičů a následným odloučením od matky a sestry. Ačkoliv se nerad litoval, ve slabších chvílích si občas přiznal, že mu v životě cosi esenciálního chybí. Několik let byl celkem klid, ale v posledních týdnech se jeho noční můry zase vracely každou noc. Netušil proč. Měl dojem, že se stále opakují, ale přesto si jejich obsah nedokázal zapamatovat. Už ve chvíli, kdy se vracel do pokoje, si nevybavoval, o čem byla ta poslední.

Sedl si k psacímu stolu a dálkovým ovládáním pustil v přehrávači Roberta Milese. Otevřel učebnici statistiky, která ležela vedle hromady papírů na počítání. Nalistoval kapitolu o rozdělení náhodné veličiny a pokusil se začíst do výkladu. Když se přistihl, jak čte první odstavec potřetí, aniž věděl, o čem je, vzdal to. Podíval se na okno před sebou. Venku začínalo poprchávat. Na skle se objevovaly jemné

průsvitné tečky. Jakub si sedl na široký vnitřní parapet a opřel se zády o stěnu a čelem o studené sklo. Díval se na prázdnou ulici pod sebou. Chodníky byly plné čerstvě navátého listí. Pozoroval kapky a poslouchal hudbu...

Najednou se s trhnutím probudil. Vzápětí pochopil proč – lampa nesvítla, vzbudilo ho prasknutí vlákna. Najednou přestal hrát i přehrávač. Jakub se narovnal. V žaludku se mu rozlil divný poplašný pocit. Slezl na zem a zachvěl se v lehkém průvanu.

V průvanu?

Automaticky se rozhlédl. Okno i dveře byly zavřené. Proud vzduchu přesto zesílil a samotný prostor se začal chvět. A v tu chvíli se přímo uprostřed pokoje objevila obrovská černá brána – jako by se zhmotnila z ničeho.

Jakub zíral s otevřenou pusou na dvě masivní křídla s černým kováním sahající od koberce až... strop zmizel, brána byla rozhodně mnohem vyšší než jeho pokoj. Z prostoru nad křídly vycházelo bílé, oslnivé světlo, které vytvářelo iluzi jakéhosi květu. A nad ním už nebylo nic, jen nekonečný prostor, tma a... hvězdy? To všechno, co před Jakubem stálo, působilo naprosto nesmyslně hmotněji než cokoliv jiného v jeho pokoji. A přesto to musel být sen. Dvojice velkých kovových kruhů visících na mohutných křídlech se vyzývavě leskla...

Ačkoliv kdesi na pozadí své mysli zaznamenal upozornění, že právě teď by mohl být ten správný čas začít panikařit, strach kupodivu nebyl tím nejsilnějším pocitem.

Nejsem přece blázen, řekl si v duchu, ale současně vnímal pokušení tak silné, jaké ještě nikdy v životě nezažil. Brána ho k sobě volala... nebo ho volalo to, co bylo za ní... Co asi bylo za ní?

Křídla se zachvěla a Jakub o krok ustoupil. Brána byla tak fascinující, ale zároveň děsivá. Nemohl se rozhodnout co dál. Neodvažoval se za kruhy vzít a otevřít ji. Chvění ale stále zesilovalo. Po několika sekundách už brána vibrovala tak silně, že rozechvívala celý pokoj jako při zemětřesení. A najednou jako by od sebe obě křídla někdo prudce rozrazil. Do pokoje se vyvalil svěží proud vzduchu a papíry připravené na Jakubově psacím stole se rozlétly. Potom průvan zeslábl na sotva citelný vánek. Všechny pohyby ustaly a bylo naprosté ticho. Jakub si připadal jako v transu, přimražený na místě. Když se po chvilce vzpamatoval, udělal k bráně pár nesmělých kroků – pohled upřený do prostoru mezi křídly. Neviděl nic. Byla tam totální tma, černější než jakou kdy dřív viděl. Ale vtom ji prořízly dva stříbřitě zářící body. Jakub ztuhnul. Až příliš připomínaly oči. Bez dalšího váhání přiskočil a přirazil obě křídla k sobě s tak bušícím srdcem, že jeho dech nestačil držet krok. Brána okamžitě zmizela a nezůstala po ní ani sebemenší stopa.

* * *

O několik hodin později ho probudil budík. Nesnášel ten zvuk. Vlastně si vůbec nedovedl představit nic, co nesnášel víc, než když ho agresivní pípání přetáhlo z hlubokého spánku do sychravého

podzimního dne zpříjemněného tupou bolestí hlavy, která se ozvala ihned po probuzení. Možná se měnil tlak. Byl na počasí citlivý.

Ležel v posteli a chvíli bezmyšlenkovitě pozoroval strop, než si uvědomil, že by se neměl povalovat moc dlouho, jinak před odchodem do školy nic nestihne. Chtěl se ještě chvíli učit. Vstal. Jeho tričko bylo stále ještě přehozené přes opěradlo židle. Napadlo ho, že si vůbec nepamatuje, jak se vlastně podruhé dostal do postele – sny a skutečnost mu splývaly a od jistého bodu si všechno vybavoval jen velice matně. Oblékl se a šel si do kuchyně nachystat rychlou snídani. Po chvilce se vrátil do pokoje s čajem a dvěma obloženými chleby. Vše položil na stůl a začal sbírat rozházené papíry, než si uvědomil, že by vůbec rozházené být neměly – brána se mu přece jenom zdála. Možná je smetl, když slézal z okna, aby se vrátil do postele.

Srovnal papíry na hromádku a pustil se do snídane.

2. KAPITOLA – VLČÍ PEVNOST

Vallence byla jen kousek od psacího stolu, když se náhle ozvalo cvaknutí a sálem se rozlehl zvuk zvonkohry. Strnula a se zadržným dechem se otočila. Velké přesýpací hodiny u stěny naproti oknům se začaly pomalu otáčet. Vallence zavřela oči a s úlevou si oddychla. Přeskočila pohledem zpět ke stolu a neslyšně k němu přeběhla. Hodiny se zatím zastavily a hudba ustala. Zelená tekutina v jejich nitru začala v malém pramínku proudit do spodní nádoby. Do místnosti, která sloužila ve Vlčí pevnosti jako knihovna a pracovna, dopadalo jedním ze tří vysokých dvojitých oken světlo zapadajícího slunce a barvilo vše do ohnivě oranžové barvy.

Vallence si klekla na zem vedle stolu a prohlédla ho. Byl to starý kousek nábytku zdobený zvířecími motivy, což ji v tuto chvíli nezajímalo tolik jako malý stříbrný zámek na dvířkách po levé straně. To byl nejslabší článek celé jejich mise – neměla nejmenší tušení, jestli se jí podaří zámek otevřít. Doufala, že Charlesovi lidé zkrátka spoléhali na to, že o existenci listin, natož o jejich umístění, neví živá duše, čili nebylo třeba přijímat příliš přísná bezpečnostní opatření. Ve Vlčí pevnosti se ostatně měly dokumenty zdržet jen pár hodin, než pro ně někdo přijede, aby je odvezl do Icailu.

Vytáhla z pouzdra u pasu nůž. Jakmile ale přiblížila jeho hrot k zámku, dostala do ruky ránu, jako by se dotkla obnaženého drátu. Upustila nůž a tiše zasyčela. Začala si druhou rukou třít dlaň, aby se zbavila nepříjemného brnění. Tušila, že se to stane, ale chtěla mít jistotu, než vyzkouší transformační postupy, které jí předal Thomas. Sebrala nůž ze země a znovu ho schovala do pouzdra.

Potřebovala se zklidnit. Všechny její smysly pracovaly na více než plný výkon; její tělo se nacházelo ve stavu neustálé pohotovosti. Co právě dělala, byla ta nejriskantnější věc, do jaké se kdy se svým týmem pustila. Navíc je tlačil čas. Jejich úspěch zcela závisel na tom, že si jich nikdo nevšimne, a každá další minuta, kterou v Pevnosti trávili, s sebou přinášela větší nebezpečí. Zhluboka se nadechla a vydechla, aby zklidnila svou mysl a dokázala se lépe soustředit. Potom ukazováčkem a prostředníčkem pravé ruky nakreslila do vzduchu před zámkem symbol, ukázala na něj a vyslovila transformační formuli se zvláštním důrazem na každou slabiku. Cítila, jak vzduch kolem ní rezonuje.

Začala pěsti a v duchu prosila, ať to vyjde. Vyšlo. Zámek cvakl a dvířka se pootevřela. Val si oddychla. Otevřela dvířka dokořán a vytáhla ze stolu to jediné, co v něm leželo – svazek listin. Pak dvířka zase zavřela a zámek se opět s tichým cvaknutím sám zamkl.

Najednou se jí zdálo, že slyšela ještě jiný zvuk. Rozhlédla se po pracovně, ale neviděla nic, co by ho mohlo vydat. Jediné dveře v místnosti byly ty, jimiž vešla, a ty sledoval Dragan, aby jí dal varovný signál, kdyby se kdokoliv blížil. Čekala, ale nic se nedělo. Obrátila se zpátky k dokumentům. Každý list byl opatřen pečeti

jednoho z revonských králů. Stačil jediný letmý pohled na první stránku, aby věděla, že našla to, pro co sem přišli. Rychle prošla jednotlivé stránky, aby se ujistila, že má všech sedm. Poslední pečeť patřila Lukyanu Meghovi, králi Erienny, kvůli němuž se do Pevnosti vůbec vydala. Spokojeně se pro sebe usmála. Opatrně listiny svinula, strčila je do koženého pytlíku a ten pevně zavázala.

Ted', když měla listiny bezpečně u sebe, chtěla co nejdříve zmizet. V Pevnosti bylo umístěno jen málo vojáků – nakonec každý věděl, že do slavné Vlčí pevnosti není možné vniknout. Její energetická ochrana byla velmi silná a postavená na pradávných postupech známých jenom těm, co měli nejbližší k samotnému Charlesovi. Ale nebyli to řadoví vojáci, co Vallence dělalo starosti. Kromě nich se tu zdržoval i jeden z Charlesových osmi generálů.

Vstala a měkce přeběhla k oknu. Vyhlédla ven. Dole, dvě patra pod ní, vykoukla z černého stínu v rohu malého nádvoří Tiessa. Vallence na ni kývla a ona přiběhla pod okno. Svou jednoruční kuši držela připravenou a stále kontrolovala, že nádvoří je i nadále prázdné. Strážce, které tiše zneškodnili, jakmile se sem dostali, ležely v bezvědomí v tom samém stínu, v němž se předtím Tiessa skrývala.

Val jí dolů spustila dokumenty a ona si je připnula k opasku.

Jen co byla jejich kořist v bezpečí, vytáhla Vallence z vaku, co nosila přes rameno, dlouhé lano s kotvičkou. Posadila se do okna a chystala se připevnit lano ke kamennému sloupku rozdělujícímu okno na dvě části, když zaslechla hluk, který určitě nevycházel z hodin. Stihla jen pootočit hlavou a dostala prudkou ránu do obličeje. Bolest ostrá jako šíp jí vystřelila tváří směrem k oku. Místnost zmizela a

nahradily ji rudé mžitky. Val ztratila rovnováhu a po zádech vypadla z okna. Na nádvoří Tiessa zareagovala automaticky. Ozvalo se zadrnčení tětiny. Vallence měla jen několik sekund, zatímco padala. Proměnila se do své kočičí podoby, přetočila se a dopadla na všechny čtyři. Vzhledla k oknu, ale bylo prázdné. Otřepala se a proměnila zpět.

„Myslím, že je po něm,“ řekla váhavě Tiessa. Val rychle sebrala lano s kotvičkou, které se zařinčením dopadlo na zem vedle ní, a smotala ho do vaku. Čerstvá rána na její levé tváři se už začínala hojit. Bolest ustupovala. Z okna chodby vedoucí do pracovny mezitím vylétl holub a krouživě zamířil k zemi. Těsně před tím, než dosedl na kamennou dlažbu, se proměnil v mladého muže, který svižným krokem zamířil k oběma ženám.

„Co se stalo?“ zeptal se.

„Teď ne, Draku, musíme odsud zmizet,“ odpověděla Vallence a téměř neochotně odtrhla oči od okna. Nechtělo se jí věřit, že Tiessa vážně dokázala zabít generála. Ale na úvahy nebyl čas. „Jdeme!“

Vyrazili přes nádvoří ke kanálu a odtáhli mříž, kterou byl zakrytý. Všichni tři si klekli na zem a zadívali se dolů. Pramen byl stále ještě zablokovaný.

„Doufám, že to vydrží. Smrt utopením nepatří mezi moje favority,“ zamumlal Dragan, když se jako první spouštěl po laně.

„Jen se neboj, Thomas ví, co dělá,“ ujistila ho Vallence. Počkala, až byli on i Tiessa dole, odvázala lano a svinula ho do svého vaku. Potom se sama sesunula do úzké šachty kanálu a pevně se zapřela nohama o hrubé, vlhké stěny. Jakmile byla celá uvnitř, přitáhla znovu mříž na původní místo, a potom seskočila několik metrů na zem.

Sotva hladce dopadla nohama na suché dno, rozeběhli se všichni tři podzemní chodbou na západ.

„Jde to až překvapivě jednoduše,“ poznamenal Dragan, zatímco běželi.

V tu chvíli se ozval zvuk poplašeného zvonu. Trojice se na místě zastavila a Tiessa vrhla na Dragana ošklivý pohled.

„To se ti teda povedlo.“

„Můžu za to snad já?“

„Musíme obnovit pramen,“ rozhodla Vallence.

„Dokud jsme tady dole? Chceš nás utopit, abys nás ušetřila smrti v Charlesově vězení?“ zasmál se Dragan sarkasticky.

„Když si všimnou, že v kanálech není voda, budou vědět, kde jsme. Počkají si na nás nahoře. Naše jediná šance je kanály znovu zatopit. A vylézt nahoru dřív, než se voda dostane moc vysoko,“ dodala jakoby mimochodem. Aniž čekala na souhlas, položila dlaň na zem, napojila se na energii podzemního pramene a uvolnila jeho zablokování.

„Honem,“ zvolala potom a znovu se rozeběhli, tentokrát ještě rychleji než předtím. Během několika vteřin měli vodu po kotníky a postup vpřed začal být obtížnější.

Zakrátko dorazili k místu, kde z chodby kolmo vzhůru vedla další šachta zakončená nahoře ocelovou mříží. Podél stěny viselo lano, po kterém se předtím spustili dolů. Voda jim teď sahala po kolena a už cítili sílu proudu. Vallence vyskočila na lano první a hned po ní Tiessa a Dragan. Šplhali rychle vzhůru. Stěna, o niž se zapírali nohama, byla

kluzká. Voda mezitím zaplavila celou chodbu pod nimi a pokračovala vzhůru.

Když byla Vallence nahoře, natáhla se, aby odsunula mříž, ale opět dostala ránu. Podruhé během poslední hodiny, jak sama sobě připomněla, když se zatnutými zuby rukou zatřásla, aby se zbavila momentálního znecitlivění.

„To snad ne,“ povzdechla si potom frustrovaně.

„Co se děje?“ ozval se Draganův hlas.

„Ta mříž je zase zamčená!“

Podívala se dolů a viděla, že Dragan už je po prsa ve vodě.

„Vypadá to, že ochrana Pevnosti se sama obnovila, když vyhlásili poplach,“ řekla.

„Jak to, že nás tohle nenapadlo?“ zaúpěl Dragan.

„Můžeš ji znovu shodit?“ zeptala se Tiessa a posunula se tak, aby vedle sebe udělala Draganovi místo. Ona sama teď měla vodu po pas.

Val místo odpovědi rychle vytáhla svůj nůž.

„Snad to půjde i zevnitř,“ zamumlala.

Přejela nožem dokola kolem spodního okraje mříže a vyslovovala přitom formuli, kterou už předtím použili, aby se dostali dovnitř. Nečekali, že jí budou potřebovat znovu, aby se dostali ven.

„Val, nechci na tebe vyvíjet nátlak, ale když sebou pohneš, budu ti dost vděčný.“

Dragan i Tiessa byli po ramena ve vodě. Vallence neodpověděla. Věděla, že pokud se přestane soustředit, ztratí energii, kterou zatím do postupu vložila.

Když dokončila třetí kruh, byli už všichni tři namáčknutí na sobě a voda jim sahala až k bradě. Val namířila dlaň do středu mříže a vyslovila příkaz. Ucítila chvění a mříž nadskočila jako poklice na hrnci. Val se jí opatrně dotkla, a když se nic nestalo, rychle ji odsunula stranou a vylezla ven.

Slunce už nebylo vidět a kolem houstlo šero. Rozhlédla se, ale nikde nikoho neviděla. Podala ruku Tiesse, aby jí pomohla vylézt a rychle odvázála lano.

„S tou impregnací to byl dobrý nápad,“ poznamenal Dragan, když byl sám venku a spokojeně si prohlížel svoje suché oblečení.

„Věděli jsme, že půjdeme kanálem,“ připomněla mu Vallence. „Na to nepotřebuješ být génius.“

„Mě to nenapadlo,“ zazubil se Dragan.

„Což je zřejmě důkaz, že aspoň něco v hlavě mít musíš,“ utrousila Tiessa.

„Tebe to napadlo?“ otočil se na ni Dragan s bezelstným výrazem. Neodpověděla mu.

Voda už dosahovala své normální výšky a začínala jen pár centimetrů pod okrajem šachty – v posledních dnech hodně přšelo. Vallence znovu vrátila mříž za místo a tichým hlasem svůj transformační vzorec zase zrušila. Země pod jejíma nohama zavibrovala.

„To jsem cítila i já,“ poznamenala Tiessa zaraženě.

Vallence se na ni beze slova podívala. Tiessa s transformační energií nepracovala a nebyla na ni citlivá.

„Pojďme odsud, než jim dojde, co se stalo,“ navrhl Dragan.

Rozeběhli se nízkým křovím k lesu. Běželi sehnutí, aby snížili šanci, že je někdo zahlédne. Naštěstí se zdálo, že vojáci vibraci z posledního postupu buď nepostřehli, nebo nepochopili, co to znamená, protože s vnější obranou si zřejmě nikdo starosti nedělal.

Jen kousek za okrajem lesa na ně čekali koně. Vyskočili do sedel. Vyrazili k cestě a po ní se dali cvalet na jih. Zpomalili až po dlouhé době, když se dostali do míst, kde se cesta mírně svažovala a les už měli jenom po pravé straně. Napětí z nich začínalo pomalu opadávat, jak si uvědomovali, že nebezpečí nechávají stále dál za sebou.

Vallence se začínala usmívat. Stres, který byl jejím neustálým společníkem těch posledních pár týdnů, vystřídala úleva a euforická radost. Dostali se do nedobytné Vlčí pevnosti a ukradli Charlesovi listiny, o nichž nikdo neměl vědět. Listiny teď byly bezpečně uloženy u Tiessy, Charles je už nikdy neuvidí a jeho plán, který pozvolna šel ke svému úspěšnému završení, bude v troskách. Chtěla by vidět jeho výraz, až mu přijdou nahlásit, že přišel nejen o své drahocenné dokumenty, ale navíc i (alespoň doufala) o jednoho z generálů. Celá ta příprava se bohatě vyplatila!

Vjeli do malé vesničky, jejíž jméno si ani jeden z nich nepamatoval. Zatímco projížděli mezi strohými domky, vesničané se překvapeně zastavovali a vrhali na ně nepřátelské pohledy. Neměli rádi cizince, a zvláště pak ty, co přijíždějí za soumraku a vypadají tak jako oni tři.

Dragan Wells, který jel napravo, si uměl z lidí udělat nepřátele už při prvním kontaktu, a často ani nemusel nic říkat. Byl oblečený celý v černém a v sedle seděl s ležérní elegancí a samolibým úsměvem na

tváři. Tmavé vlasy měl trochu delší, ale na běžné revonské poměry stále ještě příliš krátké na to, aby mohl být považován za slušného člověka. Na zádech navíc nosil velký meč, což jeho popularitě mezi vesničany také nepřidalo.

Uprostřed jela Tiessa. Jednou rukou třímala otěže, druhá, v níž držela kuši, lehce spočívala na zabalených listinách přivázaných k jejímu opasku. Byla velmi mladá a její krása by brala dech, nebýt dlouhé jizvy, která se jí táhla po pravé tváři od vnějšího okraje obočí až k bradě. V kombinaci s jemnou bledou pletí, černými vlasy a zářivě šedozelenými očima přitahovala jizva obzvlášť pozornost.

Překvapivě to však nebyl ani Dragan, ani Tiessa, co vesničany nejvíce znepokojovalo. Byla to Vallence. Mimo nože u pasu nebyla ozbrojena. Přitom vypadala značně uvolněně, což naznačovalo, že kdo by ji považoval za bezbrannou, mohl by se dopustit fatální chyby. Ale především tu byl její vzhled – vlasy spletené do copánků ozdobených několika barevnými korálky, jí splývaly přes ramena do poloviny zad v mnoha odstínech hnědé. Její jasně žlutozelené oči s podlouhlými vertikálními zorničkami měly divoký výraz lesního predátora a nosila tmavozelené oblečení zdobené rostlinnými ornamenty.

To všechno ji vyčleňovalo z lidské společnosti a zařazovalo do světa, s nímž vesničané nechtěli mít nic společného. Byla to vina takových jako Vallence – lesních kmenů, icailekých, Drakonců a dalších nelidských národů, že v Revoně nebylo bezpečno. Že se člověk bál po setmění strčit do lesa jen špičku nosu a do těch velkých hvozdů se neodvážil ani za bílého dne. Že horám na severu se každý,

kdo měl všech pět pohromadě, zdaleka vyhnul. A že cestování po Revoně se pro většinu lidí stalo noční můrou, ke které se uchýloval jen v nejvyšší nouzi.

Proto teď ti odvážnější, kteří se nezavřeli do bezpečí domovů, pozorovali trojici tak nepřátelsky, jak si jen troufli, a za jejich zády si tiše šeptali. To bylo něco na Dragana. Zastavil a na místě otočil koně přímo proti skupince vesničanů postávajících u vchodu do hostince. Šeptané komentáře v okamžiku ustaly.

„Pokud nám chcete něco říct, prosím, nestyďte se!“

„Draku, na tohle nemáme čas,“ zavolala na něj Vallence, která zastavila s Tiessou opodál.

Dragan ještě chvíli čekal, jestli se někdo odhodlá otevřít pusu. Pak skupince věnoval opovržlivý úšklebek a zase vyrazil.

„Ty se musíš vždycky předvádět, vid’?“ poznamenala Tiessa, když dojel až k nim a společně pokračovali v cestě.

„Když mě někdo chce pomlouvat, ať mi to řekne do očí,“ odsekl Dragan.

„Proč to prostě nenecháš být?“

„Nevzpomínám si, že bych se ptal na tvůj názor, tak co kdyby ses starala o sebe?“

„To přesně dělám,“ usmála se Tiessa jedovatě. „Zdržuješ nás, proto ti to říkám.“

Dragan se nadechl k odpovědi, ale když viděl Vallencin výraz, rozmyslel se. Zatím vyjeli z vesnice mezi dlouhá černá pole. Na nebi zpoza mraků vykoukl dorůstající měsíc.

„Co se na chvilku zastavit a mrknout na ty papíry?“ navrhl Dragan nadějně. „Až je předáme Thomasovi, už je nikdy neuvidíme.“

Zastavili. Vallence kývla na Tíessu, která vytáhla dokumenty a podala jí je. Val listiny rozbalila, zatímco jí Dragan koukal přes rameno. Na rozdíl od ní se musel soustředit, aby v šeru dokázal přechíst tenké, úhledné písmo.

„Hm,“ pokýval po chvilce hlavou. „Od všech sedmi?“

Vallence přisvědčila.

„Kdyby Charles tohle dostal do Calethonu ke správcům, mohl by docílit jmenování Sorena králem a obejít oficiální volbu,“ řekla.

„To by ti mělo jako Sorenově snoubence vyhovovat, ne?“ mrknul na ni Dragan.

„Vtipné,“ ušklíbla se Val. „Každopádně si myslím, že Soren by o zvolení tímto způsobem nestál. Charles s králi nevyjednával. Zastrásoval je.“

Znovu listiny svinula a vrátila je Tiesse.

„Ať tak, nebo tak – listiny teď máme my a Charles je nebude moci použít,“ uzavřela se zadostiučiněním.

„A až to zjistí, nejspíš se rozhodne nás všechny najít, stáhnout z kůže a opéct nad mírným plamenem,“ usmál se Dragan.

„Nejspíš jo. Ale to nemění nic na tom, že jsme to zvládli. A za to si zasloužíme...“

„Oslavu!“ skočil jí do řeči Dragan. „Zasloužíme si oslavu a já navrhuju – pojeďme vrátit koně a rovnou zůstaňme na chvíli u Hanka. Jenom na chvíli. Dáme si večeri, přípitek–“

„A Thomas všechny zabije, až se vrátíme domů,“ přerušila ho Vallence důrazně.

„Bezva. Od Thomase to bude rychlá smrt. Preferuju tento způsob před stažením z kůže a opékáním nad mírným plamenem.“

„Myslím, že Thomas je v tomto směru kreativnější, než se zdá,“ ozvala se Tiessa. „A pokud by mu chyběla fantazie, ráda mu, co se tebe týče, pomůžu.“

Dragan jí věnoval chladný úsměv.

„Chápu – práci máme za sebou, tak se vracíš ke svému nesnesitelnému standardu.“

„To se nezvládnete aspoň jeden den nehádat?“ zavrčela Vallence.

Dragan spolknul, co měl na jazyku a místo toho nadhodil:

„Tak co? Večeře a přípitek?“

„Měli bychom napřed Thomasovi přinést ty listiny,“ řekla Vallence v odvážném pokusu chovat se zodpovědně.

„Val, dobře víš, že když se vrátíme teď, Thomas si bude chtít hned sednout na rozbor celé akce a nenechá nás alespoň další tři hodiny odejít. Pojdme k Hankovi, najezme se, pak se vrátíme domů a můžeme pokračovat v práci až do rána. Thomas o tom nemusí ani vědět, vždyť se moc nezdržíme.“

Tiessa se také zatvářila nadějně. Za celý den se pořádně nenajedli a teď, když měli všechno úspěšně za sebou, se jejich žaludky začaly důrazně hlásit o slovo.

„Dobře, ale nezůstaneme dlouho.“

Hank měl nejlepší pivo ve střední Revoně, a to se zdálo jako odpovídající odměna za splnění jejich poslání.

„Když se tady pán zase neopije do němoty, tak by mělo být všechno v pořádku,“ podotkla Tiessa.

„Čemu z toho *starej se o sebe*, jsi nerozuměla?“ odsekl Dragan.

„Tiessa má pravdu, Draku. Budeš se krotit,“ řekla Vallence důrazně.

„Jako vždy, kotě, přece mě znáš,“ mrknul na ni Dragan a popohnal koně vpřed.

„No právě,“ zamumlala Vallence a vyměnila si s Tiessou temný pohled.

Obě zrychlily do cvalu. Trojice projela mezi poli a za prohlubující se tmy zamířila k hlavní cestě a pak k Místu smíření a hospodě U Kvítku.

3. KAPITOLA – NĚCO JE ŠPATNĚ

Jakub se celý den nemohl zbavit myšlenek na bránu. Seděl na přednáškách s očima upřenýma na promítací plátno, ale všechno, co viděl, byla dvě obrovská černá křídla ohraničující nejhlubší tmou, jakou si člověk dokázal představit, a uprostřed ní – dva zářivé body... Byl jako na trnů. Cítil potřebu někam jít a něco udělat, ale netušil kam a co.

A do toho ho ještě pořád bolela hlava.

Kolem poledne to vzdal. Chtěl si nejdřív zajít na oběd, ale sotva vešel do menzy, vzpomněl si, že na jeho kartě zbývalo jen pár korun a následný pohled do peněženky ho informoval, že není z čeho kartu dobít. Vydal se tedy s hladovým žaludkem a mizernou náladou k šatnám.

I ve svém věku stále dostával kapesné. Chtěl si sehnat brigádu, ale to mu otec zatlhl s tím, že by pak neměl čas na učení a škola je přece to hlavní. Zatímco na chodbách míjel spolužáky s telefony u uší a notebooky pod paží, přemýšlel, kolik z nich asi stále závisí na rodičích. Věděl, že ve skupině, která s ním chodila na cvičení z marketingu, pracovala přinejmenším třetina lidí na částečný úvazek a ostatní měli za sebou určitě alespoň brigády. On byl snad jediný bez pracovních zkušeností – pokud nepočítal každoroční povinnou výpomoc

v otcově firmě během léta. Do té samé firmy měl nastoupit, sotva dokončí školu. Školu, kterou mu otec vybral navzdory jeho chabým protestům.

Na velké nástěnce vedle šaten visel plakát lákající studenty na veletrh pracovních příležitostí. Motto veletrhu hlásalo: *Zvol si svůj život*. Jakub věnoval nápisu skleslý pohled. Kéž by mohl.

Když vyšel před budovu, zjistil, že přestalo pršet. Mezi ocelově šedými mraky probleskovaly paprsky slunce a odrážely se v kalužích na chodnících. Jakub se přesto rozhodl, že vyrazí na kolo. Doma se jen otočil. Najedl se a převlékl a o chvíli později se už na Výtoni napojil na cyklostezku. Do sluchátek si pustil svůj oblíbený mix instrumentálních skladeb a svět kolem něj rázem jako by přestal existovat.

Kolo mu přinášelo pocit svobody. Jednak proto, že na něm jezdil ze své vůle a ne z otcovy, ale bylo tu i cosi v tom pohybu samotném. Když jel svým vlastním tempem, neomezený ostatními účastníky silničního provozu, cítil se tak, jak se nejspíš musejí cítit ptáci tam vysoko v oblacích, když jim vítr čechrá peří. Pravda, on radši zůstával při zemi – ve výškách trpěl závratí. Zatímco poslouchal hudbu a sledoval řeku lesknoucí se po jeho pravé straně jako zrcadlo, jeho myšlenky se opět vracely k té podivné bráně. Vzpomněl si na jednoho ze svých učitelů filosofie, který jim na úvodní hodině řekl cosi, co se mu nezvratně vrylo do paměti.

„Všichni jste sem přišli těmito dveřmi,“ ukázal na vchod od učebny. „Všichni víte, že za těmi dveřmi je chodba. A teď si

představte, že budete odcházet, otevřete dveře a zjistíte, že tam žádná chodba není.“

Jakub si dodnes pamatoval, jak se v tom okamžiku jeho představivost rozjela na plné obrátky. Většina spolužáků potlačovala úšklebky, ale jemu v mysli naskákal milion otázek a jen stěží odolal chuti zvednout se a jít ty dveře otevřít, aby se přesvědčil, jestli chodba záhadně nezmizela.

„A o tom je filosofie,“ pokračoval tenkrát učitel. „O zpochybňování a kladení otázek. A nejčastěji ty otázky budou začínat – co kdyby...“

Co kdyby...

Jakub teď jednu takovou filosofickou otázku nemohl dostat z hlavy – co kdyby do té tmy za bránou vkročil? Našel by tam chodbu? Nebo by tam nenašel nic?

Filosofická byla ta otázka proto, že brána samozřejmě neexistovala. Byl to jen sen. Velice realistický, ale stále sen.

A co když to sen nebyl?, ozval se zvědavý hlásek v jeho mysli.

Ale Jakub teď neměl na *co kdyby*... diskuse se svým imaginárním přítelem náladu. Projíždka na kole mu měla pomoci si hlavu vyčistit, ne ji zaplnit hypotézami o ničem. Navíc začínalo znovu pršet, a tak brzy na nejbližší odbočce opustil cyklostezku a zamířil na tramvaj.

Když později vracel kolo do sklepa, našel u výtahu kotě. Věděl, že patřilo sousedce, protože jí kotě nosil ze sklepa pravidelně. Přes škrábavě protesty malého dravce popadl a vynesl do druhého patra, kde zazvonil na sousedčiny dveře. Důchodkyně s černě obarvenými vlasy a tlustými indigovými linkami místo obočí ho halekavě

pozdravila a poděkovala mu, přičemž ho málem porazil silný cigaretový odér.

„Není zač, rádo se stalo,“ odpověděl, přestože měl na jazyku, že by si kotě měla hlídat, a když se zaběhne, jít ho hledat.

Kdyby jí to byl řekl, nejspíš by o minutu později nestál před jejími zavřenými dveřmi s pytlek odpadků v ruce a slovy: „Vyhod’ ještě tohle, buď tak hodný,“ rezonujícími v uších.

„Jo, to jsem přesně já,“ utrousil ke dveřím. „Ten hodný blbec odvedle.“

S povzdechem znovu zamířil dolů, aby odpadky vyhodil, ignoruje hlásek, který mu našeptával, že má sousedce pytel postavit za dveře, ať si ho laskavě odnese sama.

Lebka mu pulsovala bolestí, když konečně dorazil domů. Otec se měl vrátit kolem sedmé, takže ještě zbývalo pár hodin klidu. Rychle se zul, převlékl a běžel si do kuchyně pro dva paraleny. Rozkousal je, aby rychleji začaly působit, a vypil naráz půl litru vody. Pak šel do pokoje, lehl si na postel a zíral do bílého stropu, než mu začala klesat víčka.

Probudil ho hluk, jako když něco těžkého spadne v kuchyni na zem. Otevřel oči. Že by se už otec vrátil? Za okny bylo šero. Chtěl se jít přesvědčit, ale na prahu svého pokoje se zarazil. Všiml si červené stopy táhnoucí se po dlažbě. Vypadala jako krev a začínala u dveří jeho pokoje. Jakub si dřepnul a dotkl se jí prsty. Trochu ji rozemnul, aby se přesvědčil, že je to jenom barva, ale místo toho se ještě více utvrdil v tom, že je to krev.

V uších slyšel bušit svoje vlastní srdce. Sledoval stopu pohledem. Vedla do kuchyně.

Opatrně vstal a začal se plížit chodbou. Nemohl vůbec přemýšlet, šel jako v transu, našlapoval potichu. Když vešel do kuchyně, zůstal stát na místě jako zkoprnělý. Na zemi vedle stolu leželo tělo tváří dolů v kaluži krve. Ať to byl kdokoliv, nehýbal se.

Ať to byl kdokoliv...

Najednou si všiml, že měl ty samé tmavě blondřaté vlasy ostříhané na ježka jako on sám. Ty samé džíny a to samé černé tričko.

Bez dechu k tělu přiběhl, a aniž by si dělal starosti s tím, že klečí v krvi, ho otočil.

„Ne!“ vykřikl a odskočil zpět, až narazil zády do kuchyňské linky. Svezl se na zem. Bylo to jako dívat se do zrcadla – ty samé úzké rty, ty samé hnědé oči – prázdné, bez života. Mrtvola, která před ním ležela, byla jeho vlastní. Přes levou klíční kost zela obrovská krvavá rána a Jakubovi se zdálo, že viděl kus zlomené kosti. Udělalo se mu zle od žaludku.

„To je sen, to je jenom další sen,“ zašeptal a zavřel oči. „Chci se probudit. Chci se probudit!“

To většinou fungovalo, jakmile si už uvědomil, že spí. Ale tentokrát ne. Když oči zase otevřel, seděl stále v kuchyni na zemi celý od krve a zíral na své mrtvé tělo.

„Tohle není možné, tohle se nemůže stát,“ opakoval si. „Já přece nejsem mrtvý.“

Hlavou se mu začaly honit šílené myšlenky. Možná opravdu zemřel a stal se duchem. Možná byl zavražděn.

Náhle se mrtvola pohnula. Ledová ruka ho křečovitě chytila za zápěstí a prázdné oči se stočily k němu.

„Damienne!“

Jakub se prudce a s náznakem hysterie vytrhl z toho sevření a tělo opět znehybnělo.

Pochopení se mu pozvolna rozlilo celým tělem. Bylo to varování. Jeho mozek si s ním zahrával. Vytvořil tuhle děsivou vidinu, aby ho varoval před tím, co se mělo stát. Se zadržným dechem nastražil uši. Nebyl v bytě sám. Vstal. Vzal do chvějící se ruky kuchyňský nůž a otočil se zpět k černé siluetě vstupu do chodby. Kvůli šeru už skoro neviděl.

Z chodby se ozývaly divné zvuky. Jako tlapy nějakého velkého zvíře našlapující na dlažbě.

A najednou se ve dveřích objevil vlk. Obrovský, větší, než jakého kdy viděl, větší, než může jakýkoliv skutečný vlk být. Srst měl temně šedou a oči mu zeleně svítily. Odhalil ostré zuby a hluboce zavrčel. Jakub měl dojem, že se s tím zvukem otřásla celá budova až k základům. On sám to rozhodně cítil do morku kostí. Byl ochromený hrůzou. Nůž se v jeho ruce nekontrolovaně třásl. Vlč se připravil ke skoku.

Jakub se sesunul za zem. Tělo, které ještě před chvílí leželo jen kousek od něj, zmizelo. A on věděl, že to opravdu bylo jeho tělo – nebo přesněji řečeno: že to bude jeho tělo. Volnou rukou si zakryl hlavu a zavřel oči. Prál si, aby to bylo rychlé.

Vtom v zámku zachrastily klíče. Dveře zaskřípaly na dlažbě a v předsíni se ozvaly kroky, odložení klíčů na botník, zutí bot a šustění

bundy. Jakub opatrně zvedl hlavu a otevřel oči. Všechno kolem vypadalo úplně normálně – až na to, že on sám seděl na zemi s nožem v ruce. Slyšel, jak otec jde chodbou ke kuchyni. Rychle vstal a hodil nůž do dřezu.

Světlo se rozsvítilo.

„Proč jsi tu potmě?“ zeptal se otec místo pozdravu.

„Bolí mě hlava,“ zamumlal Jakub. „Jdu si lehnout,“ dodal a vyhýbaje se otcovu pohledu rychle zmizel.

Posadil se na postel a rozsvítil lampičku. Až teď si všiml, že je zase úplně zpocený. Sundal si tričko a frustrovaně s ním praštil o zem. Tohle už nebyly jenom špatné sny, ale plnohodnotné halucinace. Něco bylo špatně. Hodně špatně.

4. KAPITOLA – NÁVRAT Z VÍTĚZNÉHO TAŽENÍ

Hankova hospoda U Kvítku se nacházela na staré hranici vlivu dvou zneprátelených panství, jejichž vládci – Marion a Charles soupeřili o moc celá staletí; podle některých dokonce ještě za časů před počátkem světa. A přestože Revona prošla sjednocením za nejvyššího krále Owena, které utlumilo dlouhé období bojů, stejně si hraniční oblast udržela povahu místa, kde se úzkostlivě dodržovala neutralita a zákaz soubojů. U Kvítku to platilo bez výjimky. Hankovi hosté byli všech možných ras. Našli se mezi nimi kříženci vyloučení jak z komunity matčiny, tak otcovy, ti, co se nějakým způsobem společensky provinili, chráněnci skrytého panství Asylie, kde přebývala Nicol, Třetí ze Tří, ale i různí lidé na cestách, včetně Charlesových vojáků, Drakonců, obchodníků z camachiského černého trhu nebo právě takových jako Vallence, Dragan a Tiessa. Hospoda U Kvítku byla jediným místem, kde se všichni mohli v klidu najíst, aniž by se museli neustále ohlížet, kdo sedí u vedlejšího stolu.

Val tam chodila ráda a často. S Hankem byla zadobře. Jejímu léčitelskému umění vděčil za život své dcery a tuto pomoc jí zřejmě hodlal oplácet až do konce života. Proto Val našla U Kvítku vždycky volný stůl bez ohledu na to, jak bylo zrovna plno. Často tam zašla na jídlo, nocleh a sem tam – jako toho rána – si také půjčovala koně.

Mimo dobrého servisu a vyhlášeného piva mělo její přátelství s Hankem ještě jednu výhodu. Hostinský byl velmi bohatým zdrojem drbů, ze kterých se často po jistém upřesnění z dalších stran vyklubaly hodnotné informace. Val ho měla ráda a důvěřovala mu. Byl jedním z mála lidí v Revoně, kteří věděli, co ve skutečnosti dělala. Pro ostatní byla potulnou kočkou, která se často za zvláštních okolností objevovala na místech, kde se něco semlelo. Proto ji většinou spojovali s problémy až do té míry, že věřili, že je sama způsobuje. Neměla v Revoně dobrou pověst. Její povolání muselo zůstat utajené, a proto si udržovala jen úzký okruh skutečných přátel. Ani oni většinou neznali celou pravdu, přesto jí věřili a už dávno nepokládali otázky, na něž nemohla odpovědět. Dokud to takhle fungovalo, nijak ji nepálilo, co si o ní myslí zbytek světa. A často jí to naopak přišlo vhod.

Trojice dorazila na louku obklopenou ze všech stran hustým lesem dvě hodiny po setmění. Z velkých oken stavení stojícího uprostřed se linulo teplé světlo a hlučná hudba. Hrál se na housle, flétnu, bubínky, zpívalo se a podle všeho i tancovalo. Vjeli do dvora a zastavili. Z hospody vyběhl jeden z Hankových synů, aby odvedl koně do stáje, a Vallence s Draganem a Tiessou vešli dovnitř.

Okamžitě na ně dýchlo teplo a vůně zeleninového vývaru. Hospoda byla téměř plná, ačkoliv sál, v němž se sedělo, byl obrovský. Jedenáct velkých dřevěných stolů lemovaných lavicemi stálo po obvodu celé místnosti – některé byly pro větší soukromí hostů odděleny metr a půl vysokými zídkami. Uprostřed místnosti se nacházelo obrovské ohniště, nad nímž se čas od času opékala drůbež, vepřové, výjimečně i ryby. Nalevo od ohniště stál dlouhý pult s pípou

a za ním mohutný ryšavý muž se světle modrýma očima a lišáckým úsměvem.

Hned si jich všiml. Dočepoval pivo, postavil ho na tác a kývl na svou dceru, aby ho odnesla. Sám zamířil skrze tančící páry k poslednímu volnému stolu, který nechával pro Vallence rezervovaný, kdykoliv věděl, že dorazí. Val s Draganem a Tiessou se mezitím ke stolu usadili.

„Vallence, děvče moje!“ zvolal Hank rozverně, když došel až k nim, a opřel se širokými dlaněmi o stůl. „Tak nejdřív – co vám nabídnu, vzácní hosti?“

„Pivo,“ usmál se Dragan, zatímco si svlékal kabát a věšel ho vedle sebe na zeď. Hank s vysoce spokojeným výrazem přikývl.

„Pivečko, samozřejmě.“

„A něco k jídlu,“ dodala Val. „Je vcelku jedno co, hlavně když toho bude hodně.“

„To je správná řeč, jídla není nikdy dost,“ přisvědčil významně Hank a naklonil se k ní o něco blíž. „Můžu vám nabídnout studené vepřové s chlebem. Obojí z rána a krásně křupavoučké. A s pivečkem hotová lahůdka!“

„Výborně, sem s tím,“ přikývla Vallence.

„Hned jsem zpátky, vážení!“ zvolal Hank a zmizel v tančícím davu.

„Ani si nevzpomínám, kdy jsme si naposled byli někde sednout,“ nadhodil Dragan zamyšleně.

„Naposledy jsem tě viděla opilého předevčírem,“ připomněla mu Tiessa.

„Já myslel všichni dohromady,“ ušklíbl se Dragan. Otočil se na Vallence. „Co je vlastně v plánu dál? Říkej tomu klidně pracovní deformace, ale zdá se mi, že pravidelná dávka smrtelného nebezpečí do žíly je dobrá na krevní oběh. Podobně jako sex.“

Val jeho narážku ignorovala.

„Pokud nám Thomas nenachystal nic jiného, asi si dáme chvíli pauzu. Stavím se v Asylii. Možná tam pár dní zůstanu,“ přemýšlela nahlas. „Co vy?“

Dragan pokrčil rameny, ale Tiessa odpověděla za něj.

„Dragan se bude chvíli věnovat alespoň jedné ze svých pěti přítelkyň.“

„No a? Vadí ti to?“ pousmál se Dragan vyzývavě. „Pokud máš dojem, že tě zanedbávám, drahá, můžeme se na něčem domluvit.“ Jeho tón byl jen lehce ironický, zvláště u slova *drahá*, a na závěr na Tiessu mrkl.

Ta na něj vrhla znechucený pohled a Dragan se od ní s pobaveným úšklebkem odvrátil.

„Já se asi stavím za matkou,“ řekla po chvíli pomalu. „Dlouho jsem se neukázala, tak ať ví, že jsem v pořádku.“

Val přikývla a to už se u stolu objevil Hank s pivem, vepřovým, chlebem a třemi noži. Všechno položil na stůl a se slovy: „Teď mám trochu fofr, až budu mít chvíli, přisednu si a prohodíme pár slov,“ zase zmizel.

Vallence i její společníci se pustili do jídla, hned co si připili na úspěch mise. Hank nepřeháněl, vepřové bylo tak akorát propečené, křupavé a voňavé, chleba měkký a pivo skvělé jako vždycky.

Chvíli jedli mlčky. Pak se Dragan naklonil k Vallence.

„Val, co se vlastně stalo v tý pracovně?“ zeptal se tiše.

„Najednou se tam objevil generál,“ pokrčila Vallence rameny.

„Nevím odkud, prostě jsem se otočila a byl tam.“

„Nemohl přijít chodbou, dával jsem pozor.“

„Věřím ti. Asi tam musel být tajný vchod, o kterém jsme nevěděli.“

Všichni se na okamžik odmlčeli, když si uvědomili, jaké měli štěstí.

Val si představila, co by se stalo, kdyby generál do místnosti vešel dřív. Dragan i Tiessa by teď byli mrtví a ona na cestě do Icailu, kde by se zodpovídala Charlesovi. Otrásla se.

Charlesovi generálové naháněli hrůzu všem lidem v Revoně a i lesní kmeny před nimi měly velký respekt. Bylo to osm mužů trénovaných od dětství v drsných podmínkách Charlesovy vojenské akademie a částečně přímo samotným vůdcem vlkodlaků osobně. Vynikali v boji a ovládání transformačních postupů a většina z nich v také krutosti. Vallence měla dobrý vztah jenom se dvěma z nich.

„Zjevně jsme měli víc štěstí než rozumu. Tohle bys měla Wächterovi pěkně vytmavit,“ přerušil její úvahy Dragan.

„Už je to dávno, co v Pevnosti byl,“ hájila Thomase Vallence. „Prostě zapomněl... nebo o tom možná ani nevěděl,“ dodala. Neuměla si představit, že by Thomas něco zapomněl. Připadal jí jako chodící encyklopedie.

„Ale Dragan má pravdu, bylo to těsně. Kdyby ses nestihla proměnit...“ Tiessa zavrtěla hlavou a Wells se zatvářil překvapeně, že s ním pro změnu souhlasila.

„Thomas mě s tím otravoval celé roky,“ mávla rukou Val. „Kdykoliv měl možnost mě odněkud shodit, udělal to, jen abych se naučila proměňovat bez přemýšlení.“

„Wächter je prostě sadista, já to říkám celou dobu!“ zvolal lehce pobaveně Dragan.

„Nebylo to tak hrozné. Nakonec když jsem ještě žila se svým kmenem, stávalo se něco podobného každou chvilku. Ani se nemůžeš divit – rádi spíme na stromech. A někdy to neuhlídáš.“

Začali se smát – Vallence měla dojem, že na tom spadnout ve spánku z větve nic legračního není (když se to párkrát v minulosti stalo jí, přišlo jí to dokonce vyloženě ponižující), ale teď se sama smíchu neubránila. Jak hřejivý pocit plného žaludku rozpouštěl poslední stopy napětí, všechno jí najednou přišlo veselejší.

„Každopádně jsme to nakonec zvládli díky tvojí ráně,“ dodala směrem k Tiesse.

„To je fakt. Byla to zatraceně dobrá trefa,“ přikývl vážně Dragan. Tiessa se lehce pousmála, ale neřekla nic.

„Na to bychom si měli připít,“ rozhodl Dragan a zvedl svoji pintu do vzduchu. „Na Tiessu, která mě dohání k šílenství, ale díky bohu, že ji máme.“

Val s Tiessou se zasmály a všichni si společně přitukli.

„Poslyš, to jsem ještě chtěl,“ vzpomněl si Dragan po chvilce, „mí agenti mi neustále hlásí napadání dalších vesnic a malých měst. I těch, které jsou dál od lesa. Lidé už na některých místech po setmění vůbec nevycházejí ven.“ Když domluvil, vyprázdnil svojí pintu a netrpělivě se rozhlédl po Hankovi.

„Problém je, že si všichni myslí, že jsou za tím lesní kmeny, hlavně vlkodlaci,“ zavrtila nesouhlasně hlavou Vallence. Tiessa se zamračila.

„A nejsou?“

„Mluvila jsem s jedním náčelníkem. Myslí si, že Charles tajně uzavřel dohodu s některými kmeny, aby vesnice napadaly. Spousta náčelníků s tím nesouhlasí.“

„Není divu,“ přikývl Dragan, „lovci pak vyrážejí v houfech do lesů vybíjet smečky. Jejich kožešiny potom prodávají na černém trhu v Camachinu,“ dodal a koutkem oka zkontroloval okolní stoly, jestli náhodou nějakí lovci nesedí opodál. Potom pokračoval: „Slyšel jsem, že se to rozšiřuje čím dál víc. A nevím, jestli je to pravda, ale prý už i v Calethonu se dají tyhle kožešiny normálně koupit. A na správce se tlačí, aby jejich prodej zlegalizovali. Umíte si to představit?“

„Je to čím dál tím horší. Proč to Charles takhle přiostruje?“ zamračila se Tiessa.

„Protože potom pošle nějakého vyslance – nejspíš Lovella – aby nabídl nižším pánům ochranu,“ řekla Vallence pomalu. „Podlomí tak autoritu těch králů, co nejsou na jeho straně. Nikdo z nich nemůže ochránit celé svoje území před tímhle druhem útoků.“

„Ale proč by to dělal?“ nechápala Tiessa. „Měl přece listiny. Nic víc by pro zvolení Sorena nepotřeboval.“

„Charles nikdy nesází všechno na jedinou kartu.“

„A dobře dělá,“ pousmál se temně Dragan a kývl směrem k nenápadně vypadajícímu balíčku ležícímu na lavici vedle Tiessy.

V tu chvíli přišel Hank s dalšími pintami a povídavou náladou. Krátce se zdržel, zatímco se o hospodu starala jeho dcera a další dva

synové. Potom šli tancovat. Vallence a Tiessa se střídaly v hlídání listin, protože Dragan měl takovou spotřebu piva, že si po chvíli nepamatoval, který stůl je jejich, a jednou se dokonce *omylem* přidal ke čtveřici mladých žen sedících na úplně opačném konci místnosti.

* * *

O mnoho později se všichni tři objevili ve ztemnělé předsíni bytu Thomase Wächtera. Jediné světlo vycházelo skrze nepatrně pootevřené dveře do knihovny. Brána se zhmotnila uprostřed místnosti vteřinu před jejich příchodem a sotva ji za sebou zavřeli, opět zmizela.

Draganův a Vallencin vzhled se změnil. Val už neměla dlouhé hnědé vlasy, ale téměř černé a ostříhané na krátko. Její oči získaly šedou barvu a zorničky normální tvar. Stejně tak místo oblečení, jaké nosí lesní kmeny, měla džíny, tričko a černou koženou bundu. Dragan vyměnil jenom oblečení. Teď na sobě měl značkové kalhoty, bílou košili a šedý kabát. Býval by vypadal velice stylově, nebýt stavu, v němž se nacházel a který by se spíš než *alkohol v krvi* dal charakterizovat jako *krev v alkoholu*.

Vallence si přehodila listiny do druhé ruky, sundala si z ramene vak, hodila ho na zem ke stěně a postrčila Dragana směrem k chodbě. Z druhé strany ho podepírala Tiessa s očima již téměř permanentně obrácenýma ke stropu. Udělali několik tichých kroků, když Dragan z plna hrdla spustil:

„Já chodím spát až k ránu, když moje milá vstává, a každému dám ránu, kdo jí na mě na-dá-vááá...“

Vallence s Tiessou obě udělaly: „Šššš!“ A Val ukázala na dveře do knihovny. Přestože byly tři hodiny v noci, Thomas očividně ještě pracoval a samozřejmě na ně čekal. Val přemýšlela, jak odklidit Dragana do bezpečí, než ho Thomas uvidí, a jak vysvětlit, proč se vracejí tak pozdě.

Vtom se ale dveře do knihovny otevřely a v nich stanul Thomas Wächter s hrnkem kávy v ruce a kamenným výrazem ve tváři. Mlčky na ně kývl, aby šli do kuchyně.

Val v duchu zaklela. Popadla Dragana a odtáhla ho do kuchyně, kde ho důrazně usadila na židli. Tiessa rozsvítila světlo. Dragan se akorát začínal nadechovat, že zopakuje popěvek, který mu ze zábavy U Kvítku utkvěl v paměti, když Val zasyčela: „Ticho!“

„Beru zpátky, co jsem předtím řekla. Příště se radši opij do němoty,“ utrousila Tiessa a unaveně se svezla na židli naproti Draganovi, který vrhl na Vallence ublížený pohled.

„Ty už mě taky nemáš ráda.“

„Budu tě mít mnohem radši, až se z toho vyspíš.“

Wächter mezitím přešel ke kuchyňské lince a lehce se o ni opřel. Byl vysoký a na první pohled působil jako klasický intelektuál. Ze záhadných důvodů nosil i doma denně košili. Kdo se na něj ale podíval pozorněji, objevil pod tím uhlazeným povrchem tělo léta trénované k boji a cosi jako přísně kontrolovanou hrubost. Černé krátké vlasy měl hustě prorostlé šedinami, ale podle obličeje by mu nikdo nehádal přes pětáctýřicet. Tvrdý, pronikavý pohled a úzké rty

dodávaly jeho rysům nekompromisní výraz. A jeho silná, vůdcovská aura vzbuzovala respekt i u těch, kteří s autoritami nebyli jinak zadobře. Vallence byla zářným příkladem této kategorie.

Počkal, než se usadili a Val položila listiny na stůl. Pak přejel všechny přítomné chladným pohledem. Postavil hrnek do dřezu a znovu se na ně otočil s rukama založenýma na prsou. Val dobře věděla, že pod tou neutrálně vyhlížející maskou to vře. Otevřela pusou, aby vysvětlila, proč se vracejí tak pozdě a v tomhle stavu, ale Thomas ji předběhl.

„Co má tohle sakra znamenat?“ zeptal se ledově.

Dragan se chystal odpovědět, ale když si všiml Vallencina varovného pohledu, zase zavřel pusou. Tiessa Wächtera klidně pozorovala, aby mu dala najevo, že ona nic neprovedla a za všechno může Dragan.

„Jeli jsme Hankovi vrátit koně,“ vysvětlovala Vallence, „a pak jsme zůstali na večeri.“

„Vrácení koní a večeri беру, ale snad jste se ještě nemuseli zlít jako prasata.“ Thomas prošpikoval pohledem Dragana, který se lehce pohupoval do rytmu písničky *Já chodím spát až k ránu*.

„No dovol,“ ohradila se Vallence a sama došla k lince, aby připravila Draganovi pořádnou dávku vitamínu C. Byl to osvědčený odbourávač alkoholu, i když ne tak účinný, aby u Dragana vyvolal při jeho momentálním stavu nějakou patrnější změnu. „Copak jsem zlitá jako prase? Nebo Tiessa?“

„My se vrátili z vítězného tažení!“ zahlaholil Dragan vesele.

„Spíš z tahu,“ poznamenal Thomas s pohrdavým úšklebkem. Došel ke stolu, aby vytáhl listiny z koženého obalu.

„Thomas nás teď všechny bude určitě chtít zabít ve spánku,“ podotkl Dragan hlasitým šepem a významně pokýval hlavou. Nikdo mu nevěnoval pozornost, až na Thomase, který suše poznamenal: „Zvážím to.“

„Jsou všechny, můžeš si je přepočítat,“ podotkla lehce sarkasticky Vallence. Štvalo ji, že její vedoucí jaksi opomenul zohlednit fakt, že uspěli. Postavila před Dragana vodu s citrónem.

„Tohle vypij. Celé!“

Dragan neprotestoval. Jako malé dítě sklenici vzal a nepřestal pít, dokud nebyla prázdná.

„Marná snaha,“ zamumlal Wächter vrhaje na Dragana letmý pohled. „Tieso, postarej se o něj, ať nedělá kravál. Val, do knihovny.“

Vallence vrhla na Tiesu výmluvný pohled a následovala Thomase z kuchyně do velké místnosti bez oken, osvětlené jen lampami na stěnách. Lustr byl zhasnutý, ale na stojanu přesto ležela rozevřená mohutná kniha. Wächter pohodil listiny na velký oválný stůl stojící uprostřed knihovny a přelétl očima hned tu, co ležela navrchu.

Vallence se posadila na okraj stolu a promnula si rukou oči. Únava, kterou několik posledních hodin vytlačovala ze svého vědomí, se začala s neodbytnou naléhavostí hlásit o pozornost. Na tuto misi se připravovali několik týdnů. Den co den trénovali, učili se nazpaměť transformační formule a mapu Pevnosti a procházeli různé scénáře. Teď měli konečně dokumenty v držení. Nebylo pravděpodobné, že

by se Charles pokoušel je získat znovu – podruhé by mu to neprošlo – takže si mohli konečně oddychnout.

„Dobrá práce. Ale zbytek tvého chování mě dost překvapuje,“ prohlásil Wächter, když od listin zvedl oči. „Sama dobře víš, jak nebezpečné bylo to, co jsi udělala. Vztít tak důležité dokumenty do hospody. K čemu? Nezabralo by ti to víc než pár minut, přinést je sem. Pak ses mohla klidně vrátit a pít až do rána.“

Vallence byla příliš unavená na to, aby se s Wächterem hádala, natož aby přemýšlela, jestli nemá náhodou pravdu. Takže jen nevzrušeně odpověděla:

„Chtěli jsme jít na chvílku. Protáhlo se to. Ale listiny jsme přinesli, tak to nech být. Zprávu ti napíšu zítra. A jestli je to všechno, půjdu spát, když dovolíš.“

Seskočila ze stolu a rozešla se zpátky ke dveřím. Snažila se ignorovat husí kůži, která jí naskočila na krku. Takhle by s Thomasem mluvit neměla.

Wächter ji chytil za paži.

„Val, chápu, že ti dělá dobře kazit Charlesovi plány. Ale zůstaň nohama na zemi. Uspěli jsme díky dlouhé a dobré přípravě. Nezačni mít pocit, že můžeš všechno. Na to lidé obvykle doplácují životem.“

K Vallencině překvapení zněl více starostlivě než našťvaně.

„To se může stát. Ale dneska ne. Takže dobrou noc,“ odpověděla stroze a nato z knihovny rychle odešla ve strachu, že by ji popadla nutková potřeba se omluvit za své nepatřičné chování. Navíc ještě potřebovala poslat rychlou zprávu Lukyanovi, aby věděl, že listina s jeho příslibem je v bezpečí a bude zničena.

5. KAPITOLA – CHARLESŮV PRVNÍ GENERÁL

Garian Lovell, Charlesův syn a první generál, stál v pracovně ve Vlčí pevnosti a přemýšlel. Jeho pobočník čekal tiše u dveří na rozkazy. Když dorazili, našli Pevnost vzhůru nohama. Přestože brána byla zavřená a nic nenaznačovalo tomu, že někdo vnikl dovnitř, tři vojáci, co měli stráž na nádvoří, se teprve probírali z bezvědomí. Ostatní je našli náhodou a vyhlásili poplach, ale nepodařilo se jim zjistit, co se vlastně stalo. V Pevnosti nikoho nenašli. Lovell přijel jen hodinu po soumraku a byl první, kdo vstoupil do zamčené pracovny, v níž byly uloženy listiny. Psací stůl našel prázdný a na podlaze pod oknem ležela zkrvavená změř chlupů, lidské kůže a rozervaného oblečení, kterou Lovell identifikoval jako generála Mirragha.

Pobočníkovi při tom pohledu tuhla v žilách krev, ale Lovell nevypadal, že by na něj scéna udělala valný dojem. Zběžně tělo prohlédl. Nebylo těžké si domyslet příčinu smrti, vzhledem k tomu, že z hrdla generálovi trčel šíp.

„Cagrisi,“ promluvil klidně.

„Ano, můj pane?“ ozval se ihned pobočník a přistoupil blíž ke svému veliteli.

„Zlikviduj to tělo. Ať tě nikdo nevidí.“

Lovell si byl jistý, že ať se jeho otec rozhodne vysvětlit generálovu smrt jakkoliv, nebylo třeba v tuto chvíli šířit paniku. A ta by nepochybně vznikla, kdyby muži viděli, jak dopadl jeden z osmi nejmocnějších mužů Charlesovy armády, který navíc tou dobou přebýval v Pevnosti, kam údajně nikdo nepovoláný nemůže vniknout. Potřebovali čas a co nejmenší prostor pro fámy.

Pobočník Cagris se váhavě a se zřejmou dávkou odporu zadíval na masu u Lovellových nohou.

„Problém?“ zeptal se Garian mírně netrpělivě.

„Ne, pane, jen... co se mu stalo?“

Lovell se usmál poplašenosti v jeho hlase.

„Nic zvláštního. Byl střelen do krku. Ten zbytek, co tu vidíš, si způsobil sám.“

Víc nedodával. Věřil, že jeho pobočník si už dokáže dokreslit obrázek o agónii muže, který udělal jednu smrtelnou chybu a teď se snaží za každou cenu zvrátit svůj osud, i když už nemá naději. Posledním pokusem, který udělalo spíš generálovo tělo bez jeho vlastního vědomí, byla proměna, kterou nestihlo dokončit. Výsledek byl skutečně poněkud šokující.

Pobočník, uklidněný skutečností, že generála zasáhla nějaká děsivá kletba, která by se mohla přenést na každého, kdo se ho dotkne, začal tělo odklízet, zatímco Lovell se otočil ke stolu. Dokumenty, pro které přijel, aby je přivezl otci, byly pryč. Lupič šel zjevně najisto. Chabá ochrana stolu ukazovala na hluboce zakořeněný předpoklad, že dostat se do Pevnosti je nemožné. Mimo to o listinách neměl nikdo vědět. Charlesovy plány znali jen jeho generálové. Kdo se o nich mohl

dozvědět a současně mít zdroje pro to, aby dokázal vniknout do Pevnosti?

Tyto úvahy ho proti jeho vůli zavedly k Vallence. Všichni ti špehové, které v Revoně měla, a pomoc Thomase Wächtera ji hned zařadily mezi velmi malý okruh podezřelých. A skutečnost, že se teď pár týdnů neviděli, protože údajně pracovala na něčem důležitém, ji vynesla na první místo.

Chvilí bojoval s rozporuplnými pocity. Na jednu stranu byl rád, že otec o listiny přišel, protože se způsobem, jakým je získal, zkrátka nemohl souhlasit. Vydírání a zastrašování mu nebyly pochuti, ačkoliv podle jeho otce k politice prostě patřily. Na druhou stranu z duše nesnášel, když Vallence riskovala, což bylo bohužel něco, co dělala s chutí a pravidelně. A dále nemohl ignorovat tvrdou realitu, že nosil hodnost prvního generála a měl povinnosti – bez ohledu na to, co si o nich myslel. Byl voják a jeho osobní preference mu nesměly překážet ve výkonu služby. Dlouhodobé plány jeho otce a velitele byly teď ohroženy a na něm zůstalo, aby ho o této skutečnosti informoval.

Zpět do Icailu dorazil se svými muži před půlnocí. Generálovo tělo bylo v tajnosti zpopelněno a rozptýleno. Muži zatím nedostali žádné informace. Velení v Pevnosti Lovell dočasně předal staršímu vojákovi, který se již dříve osvědčil jako spolehlivý a schopný v citlivých záležitostech.

Cestou Královskou chodbou zvažoval, jak nejvhodněji otce s tou nepřijemnou událostí seznámit. Většina vojáků Charlese obdivovala a byla mu na smrt oddána, ale současně z něj měla hrůzu. On ne. Svého otce miloval a zároveň nenáviděl. Opakovaně se dostával do konfliktů mezi svým svědomím a povinností. Věděl, že jeho otec je bezohledný intrikán, a věděl taky, čeho je schopný, když se rozzuří. A máloco ho dokázalo rozzuřit tak jako nezdar jeho politických plánů. Lovell po něm nezdědil posedlost mocí, která Charlese stále hnala do nových konfliktů proti všem. Na druhou stranu ale někdy zřetelně pociťoval cosi temného povalovat se hluboko v útrobách svého charakteru – to cosi, co jeho otec jednou sám u sebe označil za svého největšího nepřítele i spojence, za to, co mu dává sílu, ale co nikdy nesmí svobodně vystoupit na povrch. Lovell to v duchu jednoduše nazýval zlem. Byl rozhodnutý se touto silou nenechat ovládnout a věřil, že toho může docílit jedině tak, že nikdy nebude sloužit sám sobě. Proto se otci nikdy nepostavil, přestože s ním nesouhlasil. A proto teď mířil svižným krokem dlouhou chodbou v královském městě, aby podal hlášení svému veliteli.

Otce našel ve Velkém sále – rozlehlé místnosti, jíž dominoval kulatý stůl, na kterém v poslední době neustále ležela obrovská mapa Revony osídlená figurkami, praporky a dalšími značkami. Garian často slýchal, jak se otci podobá. Měla to být poklona. A přestože věděl, že ti, kdo mu to říkali, poukazovali na fyzickou podobu, vždy tento kompliment přijímal s rozpaky. Ne že by neměli pravdu. Byl otci podobný. Oba sdíleli vysokou, atletickou postavu, tmavě hnědé vlasy i stejné rysy ve tváři – výrazný úzký nos, vystouplé lícní kosti a

úzké rty. Jen oči měl Garian jiné – temnou zeleň v jeho panenkách nařadila jasná modř od matky. Ale to byla drobnost. Zatím je alespoň odlišoval věk. Ovšem s ohledem na skutečnost, že Charles díky své výjimečné moci nemusel stárnout, pokud si to nepřál, se Garian občas sám sebe ptal, jestli ve svých pětáctyřiceti bude vypadat jako otcovo dvojče. Vadilo mu to. Jako by nestačilo, že přes všechny své talenty a tvrdou práci otce nikdy nemohl překonat – nikdo se nemohl rovnat Druhému ze Tří. Ta fyzická podoba mu jen připomínala, že byl odsouzený žít a zemřít v otcově stínu – jako jeho méně dokonalá kopie. Skutečnost, s níž se už před mnoha lety smířil tak, jak jen se s něčím takovým smířit lze.

U krbu odpočívali dva velcí černí vlci, kteří Charlese neustále doprovázeli. Když Lovell vešel, vůdce vlkodlaků se právě nakláněl nad mapou. Jen před pár okamžiky ukončil bouřlivý rozhovor s princem Sorenem, svým chráněncem, a hořká pachůť konfliktu se stále ještě vznášela ve vzduchu. Mladík stál u okna zády k místnosti s rukama založenýma na prsou a pozoroval několik dělníků, jak opravují zeď, na niž se při nedávné bouřce zřítil bleskem zasažený dub. Byl naštvaný. Zvuk otevírajících se dveří s ním nehnul a otočil se, až když Charles řekl:

„Gari, čekal jsem tě o něco dřív. Co tě zdrželo?“

Garian z otcova výrazu vyčetl, že sám už něco věděl. Charlesova moc, i když po Revonském neštěstí značně omezená, mu umožňovala vidět spoustu věcí a lidí, kteří se před jeho vnitřním zrakem nezakrývali štítem. Lovell věděl, že Vallence používala štít neustále – možná proto jeho otec nevěděl vše.

„Obávám se, že pro tebe nemám nejlepší zprávy,“ začal zdrženlivě a přeskočil pohledem z otce na Sorena, který se zatvářil znepokojeně.

„Pokračuj,“ vyzval ho Charles neutrálním tónem.

„Někdo se dostal do Pevnosti a podařilo se mu odnést listiny.“ Odmlčel se. Viděl, jak otec sevřel čelisti. „A Mirragh je mrtvý.“

„Cože?“ zvolal Charles se začínající agresí. „Můj generál nebyl schopen zabránit krádeži listin a ještě se nechal zabít?“

Oba vlci u krbu se posadili a ostražitě svého pána pozorovali.

„Jak se dostali do Pevnosti?“ zeptal se princ Soren. „To je přece nemožné, nebo není?“

„Nenašli jsme vůbec žádné stopy. Energetická ochrana byla nedotčená,“ odpověděl Lovell a popsal to málo, co v Pevnosti viděl. Když skončil, Charles ještě chvíli přecházel po místnosti. Na spánku mu viditelně pulsovala žíla a v očích se mu objevovaly podivně jasně zelené záblesky. Po chvílce se zastavil u stolu a zlostně do něj praštil pěstí.

Stůl explodoval. Místností se rozlétl mrak třísek. Mapa se rozpadla na kousky a ty shořely dříve, než dopadly na zem. Lovell z respektu uhnul pohledem, ale na rozdíl od Sorena, který o několik kroků ustoupil, se nehnul z místa. Neměl strach, ovšem nechtěl otce dráždit.

„Chci vědět, kdo ty listiny vzal,“ řekl Charles po chvílce naprostého ticha, kdy se Soren ani Garian neodvažovali nic říct. Mluvil téměř šepem, což vytvářelo atmosféru podivně intimního nebezpečí. „Náhodou tě nikdo nenapadá,“ otočil se na syna, oči přivřené. Lovell bez váhání své podezření zapřel.

„Jak myslíš. Ale aby bylo jasno, jestli v tom má prsty Vallence, zaplatí za to jako kdokoliv jiný. Nebo spíš hůř.“

„Vallence?“ ohradil se překvapeně Soren. „Proč právě ona? Nemáš vůbec nic, co by na ni ukazovalo!“

„Ne. Až na to, že ten, kdo se do Pevnosti dostal, obešel její mocnou ochranu. Skoro to vypadá, že ji důvěrně znal. Takových lidí je velmi málo. Všichni jsou buď mrtví, nebo pod mým velením. Jednou z mála výjimek je Thomas Wächter! A pokud vím, Lukyanos Megh, který se nejhůř vyrovnával se skutečností, že ho mám v hrsti, je s Vallence zadobře. Moje varování na něj asi patřičně nezapůsobilo. Budu si s ním muset znovu promluvit.“

„To ještě tolik neznamená,“ namítl princ. „Marionini lidé se mohli o listinách dozvědět se stejnou pravděpodobností jako Vallence. A někteří z nich by určitě byli také schopni–“

„Lidé mojí sestry teď mají jiné starosti než zkoumat, jestli náhodou neuzavírám smlouvy s králi,“ zavrčel Charles, ale pak zavrtěl hlavou. „Tohle nemá smysl. Chci vědět, kdo to byl, ne se tu hádat o domněnkách.“

„Chceš, abych to zařídil?“ navrhl Garian v naději, že dostane pokyn začít s vyšetřováním co nejdříve, což by mu umožnilo opustit místnost a po krátkém odpočinku opět z Icailu odjet – a setkat se s Vallence. Ale Charles zavrtěl hlavou.

„Ty teď máš jinou práci. Ale ještě předtím chci jmenovat nového generála. Zatraceně, to budou řeči! Nelíbí se mi představa, že kvůli jedné chybě bude moc mých nejlepších mužů zpochybňována!“

Soren vzdychl a zase se otočil k oknu. Neměl dnes náladu na politiku. Byl neklidný a podrážděný. A představa, že právě Vallence možná ukradla zmiňované listiny, mu na náladě nepřidala. Jen pár minut před Lovellovým příchodem měl s Charlesem dost nepříjemnou debatu, když se ho snažil už asi posté přesvědčit, aby ho nechal jet za matkou do Calethonu. Ale jeho učitel a opatrovník trval na tom, že v současné chvíli to není bezpečné, a neustoupil, ani když mu Soren připomněl, že je budoucím nejvyšším králem sjednocené Revony, čili by měl mít možnost o sobě svobodně rozhodovat. Na to mu Charles s klidem odpověděl, že jen málo králů si mohlo dovolit takový luxus, a tím debatu ukončil. Soren si s hořkostí přiznal, že nemá ani tolik volnosti jako Charlesovi vojáci. Dal by všechno, aby mohl být na Garianově místě.

„Jdi si odpočinout,“ řekl po chvíli Charles už klidným hlasem svému synovi. „Na večer svolám poradu a jako můj první generál tam nebudeš chybět, ačkoliv si umím představit, že vzhledem k tomu, že jsi poslední dny strávil na cestách, by ses tomu raději vyhnul. Musíme se rozhodnout co dál.“

Lovell přikývl a zamířil ke dveřím, kde ho ještě jednou zastavil otcův hlas.

„Co jsi udělal s tělem?“

Garian se na místě otočil.

„Zbavil jsem se ho. Nikdo ho neviděl kromě mých lidí.“

Charles přikývl a gestem ruky synovi naznačil, že může jít. Lovell se formálně poklonil a odešel.

6. KAPITOLA – POZDNÍ NÁVŠTĚVA

Od chvíle, co viděl Jakub u sebe doma vlka, nemohl myslet na nic jiného. Ve škole nebyl. Místo toho bloumal po Vyšehradě a když začalo pršet, přesunul se do kavárny. Báł se být sám. Co když se ty halucinace se zase vrátí? Minule vzal do ruky nůž – co by mohl udělat příště?

Hlas jeho imaginárního přítele se ho snažil přesvědčit, aby se místo tendence zamést to celé pod koberec, zkusil alespoň na okamžik zabývat myšlenkou, že co se děje, může mít přece jenom nějaký základ ve skutečnosti. Co kdyby...

Jakub to zavrhl. Říkal si, že by měl spíš vyhledat odbornou pomoc, ale zatím se k tomu neodhodlal. Nerađ by zjistil, že byl prostě odjakživa blázen, jen se mu to doposud dařilo před světem tajit, a teď to konečně mělo vyjít najevo. Mimo halucinací a depresivního pocitu se vlastně nic nedělo, takže usoudil, že se pokusí udržet si nadhled a halucinace bude prostě ignorovat. Byly dostatečně nereálné na to, aby je dokázal oddělit od skutečnosti, takže když se setká s něčím, co by nemělo existovat, nebude si toho zkrátka všímat.

Když se začalo stmívat, vyrazil domů v naději, že otec se už vrátil z práce a on nebude nucen své protihalucinační opatření otestovat ještě tentýž den.

Otec skutečně doma byl. Jakub si ještě si ani nesundal v předsíni boty, když se objevil ve dveřích od obýváku.

„Ještě pořád prší?“ zeptal se při pohledu na Jakubovu promočenou bundu.

„Hm.“ Jakub si sundal ponožky, které mohl rovnou začít ždímat.

„Máš nosit deštník. Ráno říkali, že bude pršet. Kde jsi vlastně byl?“

„Projít se. Na Vyšehradě.“

Jakub zamířil do koupelny, kde hodil ponožky přes topení a začal si sundávat svetr a promáčené džíny, které se mu nepříjemně lepily na kůži. Přestože původně v otcovu přítomnost doufal, teď ho ten netypický zájem iritoval.

„Říkal jsem si, že bychom mohli skočit na večeri, co ty na to?“ pokračoval otec vesele, když za ním došel do koupelny. Jakub se zarazil – s jednou nohou v džínech a druhou venku.

„No... já bych se spíš měl učit,“ namítl opatrně. Normálně by ho mrzelo, že zrovna když se otec rozhodne posilovat rodinné vazby, nemá on ani v nejmenším náladu jít někam do snobské restaurace a mluvit o škole, ekonomickém růstu otcovy firmy, škole, kariérních vyhlídkách, škole, otcových prehistorických úspěších ve fotbale a... škole. Ostatně Jakubův odpor k matematice a podobným předmětům, včetně statistiky, se v žádném směru nesnižoval pod tlakem stále stejných apelů typu: musíš se tomu studiu svědomitě věnovat, bez dobré školy v životě úspěchu nedosáhneš. On o tom mlčky pochyboval a čím víc se blížila zkouška ze statistiky, tím víc litoval, že se nechal otcem dotlačit na ekonomku, místo aby si vybral nějakou – jakoukoliv – ryze humanitní školu.

Mimo to jeho a otcovo pojetí úspěchu se od základů lišilo. Otec ho měřil jedině v penězích. A on sám – vlastně ani nevěděl. Jen tušil, že by tam mělo být něco *navíc*.

„No, tak jindy,“ zabručel otec se špatně skrývaným rozčarováním a odešel.

Jakub potlačil nežádoucí pocit viny tím, že si připomněl, jak často nemá čas otec na něj. S tou myšlenkou se hned cítil lépe. Dal si horkou sprchu, aby se zahřál, uvařil si mateřídouškový čaj. Otec se zavřel do obývacího pokoje s hodně nahlas puštěnou televizí. Jakub bez potíží rozeznával i přes stěnu svého pokoje, o čem se postavy akčního thrilleru bavily – ne že by to stálo za poslouchání.

Sedl si ke stolu a opřel rozevřenou učebnici statistiky o velký hrnek od kapučína, který na jeho stole trůnil už druhý týden, takže uvnitř něj začínal bujet nový ekosystém. Četl a pomalu upíjel mateřídouškový čaj. Půl hodiny nato měl čaj vypitý a četl začátek druhého odstavce. Musel se asi stokrát přistihnout, jak si přehrává scénu s vlkem, a donutit se vrátit pozornost zpět k učení, a přesto mu to nebylo nic platné. Měl dojem, že ta teorie by zrovna tak mohla být psaná čínsky a rozuměl by jí asi stejně. Unaveně si promnul oči a pak se rozhlédl po pokoji.

„No vida. Jsem sám a všechno vypadá normálně. Žádné brány, žádní vlci... to zvládneš.“

Zarazil se.

„Bezva, a teď už si povídám sám se sebou nahlas. Doufám, že to za chvíli začnu dělat na veřejnosti. To mě odvezou rovnou.“

Přestože bylo teprve půl desáté, vlezl si do postele. Měl strach usnout. A pak si připomněl, že už je vlastně jedno, jestli spí, nebo je vzhůru. Vzal do ruky Jméno růže, které dostal od mámy a Radky k svátku. Na úplně první stránku, kde ještě nebyl tištěný text, mu napsaly věnování. Jeho sestra Radka studovala kresbu a pod věnování mu tužkou nakreslila karikaturu sebe a mámy.

Usmál se.

Byly v Bruselu. Máma pracovala pro Evropskou komisi a Radka odjela s ní, zatímco on zůstal po rozvodu s otcem. Dal by hodně za to, aby do toho tenkrát mohl mluvit...

Sotva knížku otevřel, když se to stalo znovu. V pokoji se zvedal průvan. Jakub se zpříma posadil a vtom se objevila ta samá brána, kterou viděl předtím. Zhluboka se nadechl.

„Tohle tady není, jenom se mi to zdá.“

Vrátil se ke knížce a hodlal si opět lehnout, když se stalo něco horšího. Z brány vystoupil chlap.

Byl mladý. Měl černé vlasy na ramena a oblečení jak z filmu – černé kalhoty a přes modrou košili tmavě šedou vestu a kabát stejné barvy. Zavřel bránu a ta zmizela. Pak se rozhlédl po pokoji s výrazem bezmezného fascinace. Jakub se nepohnul. Když se jejich pohledy setkaly, chvíli si jeden druhého mlčky měřili. Pak jeho návštěvník řekl:

„Ty jsi Jakub, je to tak?“

Jakub sraštil obočí. Nebyl si jistý, jak ignorovat halucinace, které na něj mluví, a ještě ho oslovují jménem.

„Jo,“ odpověděl opatrně. „To jsem já. A ty bys tu neměl být.“

„Já vím. Ale musel jsem s tebou mluvit.“

Jakub se pousmál.

„Problém je, že já s tebou mluvit nechci. Řekl jsem si jasně, že tyhle věci budu ignorovat, a to taky hodlám udělat.“

„Počkej, to nemůžeš,“ namítl rychle ten druhý, když se Jakub chystal otočit se k němu zády. „Přišel jsem, protože potřebuji tvou pomoc.“

„Ne, nepotřebuješ. Ty jsi halucinace a halucinace nepotřebují moji pomoc,“ řekl Jakub rozhodně.

Ten druhý se zaraženě zamračil. Udělal k němu dva kroky a chytil ho pevně za rameno.

„Jakube, já nejsem žádná halucinace. Jsem opravdu tady. Moje jméno je Arton.“

„No, to bys nejspíš řekl, i kdybys byl halucinace. Což jsi,“ dodal Jakub. „Tenhle rozhovor začíná být dost absurdní.“

Arton sundal ruku z jeho ramena a spekulativně se na něj zadíval.

„Proč si myslíš, že jsem vidina? Ty nějaké míváš?“

Jakub na něj zůstal nevěřicně zírat.

„Ani ne. Občas vídám velkou černou bránu uprostřed svého pokoje. Čas od času z ní někdo vyleze... Nic zvláštního, znáš to,“ řekl ironicky.

„Jasně,“ pousmál se Arton. „Jak ti dokážu, že je tohle skutečné?“

„To mi nedokážeš, protože to skutečné není!“

Jakub si uvědomil, že začal v zoufalství zvyšovat hlas, a zase rychle ztichl, než ho uslyší otec a přijde se podívat, co se děje.

„Víš co,“ pokračoval skoro šeptem. „Jestli nejsi halucinace, tak prostě odejdi.“

„Dobrý pokus,“ zašklebil se Arton. Zamyslel se. „Možná bych se měl ukázat tvému otci – pak bys třeba pochopil, že tu opravdu jsem.“

„Na to zapomeň!“ řekl Jakub rychle, než se Arton stačil rozejít ke dveřím. Představil si, jak by to asi vypadalo, kdyby otec zjistil, že jeho syn má v noci tajně v pokoji nějakého chlapa. To by mohlo vyvolat dost divné dojmy.

„Tak jak to chceš vyřešit?“

„Co po mně chceš?“

„To už je lepší,“ přikývl Arton pochvalně. „Potřebuji, abys šel se mnou.“

„Kam?“

„Do Revony.“

Jakub v rychlosti zapátral v paměti, aby se ujistil, že mu to opravdu nic neříká.

„Kam?“

„To se špatně vysvětluje. Musíš to sám zažít.“

Jakub tázavě zvedl obočí.

„Průchod Bránou,“ ukázal Arton do momentálně prázdného prostoru za sebou. „Ta Brána je portál mezi světy. A já potřebuju, aby ses se mnou vrátil do toho mého.“

Jakub se suše zasmál.

„Jasně. Hned po snídani s Křemílkem a Vochomůrkou.“

Arton na něj hleděl s prázdným výrazem, z čehož Jakub pochopil, že jeho halucinace asi Křemílka ani Vochomůrku neznají. Nasadil smířlivý tón.

„Podívej, už je docela pozdě a já bych opravdu šel rád spát. Takže jestli ti to nevadí...“

„To volání nepřestane,“ přerušil ho Arton. Jakub se zarazil na půli cesty s rukou nataženou k vypínači od lampičky na nočním stolku.

„O čem to mluvíš?“

„Já vím, že to cítíš. Tohle není poprvé, co se Brána objevila v tvém pokoji. Co jsi ještě viděl?“

„To je jedno.“

„Asi to nebylo nic pěkného,“ domyslel si Arton. „Můžeš si myslet, že já jsem vidina, ale pravdou je, že ty skutečné vidiny nepřestanou, dokud volání neposlechněš.“

„O čem to mluvíš?“ zopakoval frustrovaně Jakub.

„Tvoje mysl reaguje na volání, ale ty se to snažíš násilím potlačit. To vyvolává vnitřní konflikt, který může působit zlé sny, anebo třeba právě ty tvoje vidiny. Čím déle to budeš ignorovat, tím to bude horší.“

„Prostě odejdi,“ odpověděl Jakub tiše a rezolutně.

Arton na něj ještě chvíli hleděl a Jakub viděl, že byl naštvaný.

„Jak myslíš,“ řekl a z kapsy vylovil krátkou zlatou hůlku s kohoutkem jako u pistole. Když kohoutek stiskl, vzduch opět zavibroval a uprostřed pokoje se zhmotnila Brána. Arton ji otevřel a zaváhal. Pak se na Jakuba otočil a řekl:

„Tohle není něco, co můžeš ignorovat nebo od čeho můžeš utéct. Jsi součástí tohoto všeho. Ať půjdeš kamkoliv, bude tě to následovat.“

Pak prošel Bránou a ta zmizela.

Jakub si opřel hlavu do dlaní. Neměl nejmenší tušení, co dělat.

7. KAPITOLA – KRÁLOVNIN BRATRANEC

Nebe nad Calethonem ztemnělo a poslední zbytky slunečního světla se rychle ztratily pod hustou vrstvou mraků. Ve vzduchu byl cítit déšť a vítr sílil. Byl to ledový vítr ohlašující blížící se zimu. Lukyanos Megh, král Erienny, stál u okna ve správcovském paláci a díval se dolů do ulic města. Odkudsi se ozývala melancholická hra na harfu.

Zdálo se, že navenek se vůbec nic nezměnilo. Ulice vypadaly úplně stejně, jako když do Calethonu přijel poprvé, a za ty roky, co sem pravidelně přijížděl a zase odjížděl, jako by vše zůstalo navenek při starém. Obyčejní lidé žili svoje životy stejně jako dřív. Věnovali se každodenním starostem a mnoho z nich ani pořádně netušilo, co se dělo ve zbytku Revony.

Viděl to, když do města správců přijížděl. Erienna, jeho vlastní království ve středu Revony, se už mnoho let otřásala pod náparem malých, ale úporných konfliktů. Každodenní rytmus byl udávaný touhou přežít a mít alespoň v rámci možností plnohodnotný život. Na cestě viděl ty samé symptomy všude okolo, v každé vesnici, v každém městě. A pak vjel do Calethonu a všechno se změnilo. Město správců jako by si žilo ve vlastním světě.

Připadalo mu to nefér, možná nesolidární vůči zbytku země. Anebo třeba jen žárlil, že Valmer dokázal to, v čem on sám selhával.

„Ztratil ses ve vzpomínkách?“ ozvalo se najednou vedle něj.

Lukyanos se otočil a ke svému překvapení zjistil, že jen kousek od něj stojí Viera, jeho sestřenice a královna Revony, a pozoruje ho světle modrýma očima. Vůbec ji neslyšel přijít.

„Nachytala jsi mě,“ přikývl s úsměvem a objal ji. Všiml si, že její medově hnědé vlasy, které stejně jako oči sdílela téměř celá jejich rodina, byly zase o něco více prorostlé stříbrem.

„Čas hodně utíká,“ pravila Viera, jako by mu četla myšlenky. Její hlas byl jemný, laskavý, ale také unavený.

„Jak se ti daří? Pár měsíců jsme se neviděli.“

Královna ho vzala za paži a pomalu ho vedla k malému kulatému stolu uprostřed místnosti.

„Dobře. Nejvyšší správce Valmer se usilovně stará o to, abych měla neustále něco na práci,“ řekla. „Snažím se, seč mi síly stačí, pomáhám lidem v nouzi, jak jsem to dělala celý život, a věřím, že jednoho dne bude zase dobře.“

Lukyanos ji pozorně sledoval. Neříkala mu pravdu. Znal ji od dětství a uměl číst v jejích očích. A co skutečně viděl za tou klidnou fasádou, byl hluboký smutek, který ji nikdy neopouštěl a který se snažila pro dobro všech okolo skrývat. Od smrti jejího manžela, nejvyššího krále Owena, sjednotitele Revony a toho, který přinesl zlaté roky hojnosti, uběhlo přes deset let. Krátce po manželovi ztratila Viera oba syny. Soren teď žil s Charlesem v Icailu a nebylo mu dovoleno se s matkou vídat – prý z důvodu jeho vlastní bezpečnosti,

i když Lukyanos nepochyboval, že šlo jen o záminku. Měl dojem, že Charles svého chráněnce příležitostně používá jako rukojmí. Díky princově přítomnosti byl Druhý ze Tří i pro lidské vládce v Revoně politicky nedotknutelný. Alespoň zatím. Druhý princ, Sorenův starší bratr Oliver, po Revonském neštěstí zmizel a všeobecně se věřilo, že již nežije. Viera si ale tuto možnost vůbec nepřipouštěla. Stála si za tím, že i její druhý syn je naživu a jednou se s ním opět shledá.

„Jsi požehnáním pro svůj lid,“ řekl jí Lukyanos s láskou a jemně stiskl její ruku ve své dlani.

Viera se usmála.

„Děkuji ti.“

V tu chvíli do místnosti vstoupil nejvyšší správce Valmer, vysoký muž s tmavě šedými vlasy, přísnou tváří a neústupnými očima, a s ním jeho mladý uředník a pomocník Gwydon, který ho všude následoval jako stín.

Lukyanos vstal, aby si s Valmerem podal ruku.

„Slyším, že se o naši královnu dobře staráš.“

„Považuji to za součást svých povinností,“ odpověděl Valmer. „A je mi potěšením vidět ji spokojenou. Naše země to potřebuje.“

Lukyanos přikývl a všichni se společně posadili kolem stolu, jen Gwydon zůstal stát za svým mistrem.

„Nuže, Lukyane, co tě k nám po takové době přivádí? Už je to pár měsíců, co jsme měli tu čest těšit se z tvé společnosti,“ začal Valmer.

„Myslím, že je na čase, abychom přestali nečinně přihlížet, jak se naše země rozpadá,“ řekl napřímo Lukyanos. Viděl, jak se královna i nejvyšší správce zarazili, ale pokračoval dál. „Každý se snažíme hájit

svoji zemi, ale nemyslím, že to skutečně funguje. Pravdou je, že nejsme schopni zabránit Charlesovým vojákům, aby si dělali na našem území, co je napadne, o nic víc než udržet na uzdě nepřátelské lesní kmeny, lupiče a království, která se rozhodla využít bezvládní a začít se roztahovat přes hranice i ke svým sousedům.“ Sám dobře věděl, o čem mluvil.

„Revona je už mnoho let na pokraji války, ale ať je situace sebevíce napjatá, daří se nám ji držet pod kontrolou,“ namítl klidně Valmer.

„Daří?“ Lukyanos překvapeně zvedl obočí. „Řekni mi, Valmere, když jsi naposledy projížděl naší zemí, díval ses okolo sebe? Anebo snad již ani neopouštíš útočiště svého města?“

Správce hleděl na Lukyana skrz přivřené oči. Málokdo se odvážil takto s ním mluvit. Ale Lukyanos byl hrdý muž s dobrým postavením i mezi revonskými pány a zvyklý vyjadřovat své myšlenky napřímo.

„Naše města nejsou, co bývala. Naši lidé žijí ve strachu. To, že Calethon je v pořádku, tě učinilo slepým ke všemu, co se děje jinde,“ pokračoval. „Charles se stává příliš mocným, nerespektuje naši suverenitu a nikdo se mu sám nemůže postavit.“

„Charles je právoplatným opatrovníkem prince Sorena,“ připomněl mu Valmer. „A nejsem si vědom toho, že by nějakým způsobem porušoval Zákony.“

Lukyanos se naklonil ke správci blíž přes stůl.

„Neporušuje Velké zákony, protože svoji moc nad Revonou chce získat skrze Sorena. A aby toho dosáhl, snaží se obejít královskou volbu a používá k tomu nátlak a zastrašování a tím porušuje zákony –

naše revonské zákony, které on ani Marion nikdy pořádně nerespektovali.“

„Co myslíš tím, že se pokouší obejít královsku volbu?“ zamračil se Valmer.

Lukyanos se zhluboka nadechl. Jenom o tom mluvit mu bylo nepříjemné do morku kostí. Cítil se zahanbeně, že podlehl Charlesově nátlaku, i když neměl ve skutečnosti na výběr.

„Charles ohrozil moji rodinu, aby mě zastrašil a donutil podepsat listinu, kde vyjadřuji podporu Sorenovi coby budoucímu nejvyššímu králi. Dohromady takto získal podpisy od všech sedmi revonských králů.“

Valmer na něj chvíli zaskočeně zíral a Viera ho chytla za zápěstí.

„Jak ohrozil tvoji rodinu? Jsou všichni v pořádku?“ zeptala se úzkostlivě.

Lukyanos přikývl. „Pro teď ano.“

„Ale to mu bohatě stačí, aby prosadil zvolení Sorena králem,“ řekl Valmer pomalu.

„Stejným způsobem byl zvolen můj manžel,“ podotkla Viera. „I když bez výhrůžek.“

„Nemůžu uvěřit, že králové toto připustili,“ zavrtěl hlavou Valmer.

„To je to, co se ti snažím říct. Sami jsme zranitelní. A jsme pro Charlese snadnou kořistí.“

„Co budeme dělat?“ zeptala se Viera. „Můj syn nemůže být zvolen tímto způsobem a zapsat se do dějin jako tyranský král, který se na trůn dostal porušováním zákonů!“

„To se nestane,“ uklidnil ji Lukyanos. „Charles si vynutil můj podpis před několika týdny. A já jsem vzápětí kontaktoval Vallence z Nicomaru.“

Valmerův učedník Gwydon nervózně přešlápl.

„Vallence?“ zamračil se Valmer. „Proč právě ji?“

„Protože ona byla jediná, kdo mi mohl pomoci. Požádal jsem ji, aby listinu s mým podpisem získala zpět. Vallence následně zjistila, že Charles donutil k podpisu i jiné krále a na další ještě čeká. Připravovala se dlouhou dobu na to, aby mohla ty podvodné dokumenty ukrást. A povedlo se jí to.“

Viera zavřela oči a zhluboka si oddychla.

„Měli bychom jí poděkovat,“ řekla, ale Lukyanos razantně zavrtěl hlavou.

„Ne, nikdo se o tom nesmí dozvědět. Pokud by to vyšlo najevo, Druhý ze Tří by se obrátil přímo proti ní. Nic nesmí ukazovat na to, že s tím měla cokoliv společného.“

„Jak víme, že Vallence ty listiny jednoduše nepředá Charlesovi?“ zeptal se Valmer pomalu. „Je přece jenom příslušnicí lesních kmenů, Charles ji učil, a její vazby na Charlesova syna i prince Sorena jsou dobře známé. Věříš jí?“

Lukyanos rozhodně přikývl.

„Věřím.“

Valmer ho chvíli zkoumavě pozoroval. Pak řekl: „Dobře, v tom případě mi to stačí. Co navrhuješ teď?“

„Jakmile Charles zjistí, že jeho plán selhal, přijde s něčím jiným. Nemyslím si, že se pokusí zopakovat totéž, ale pro jistotu jsem se

s Vallence domluvil, že moje žena a dcera odejdou do Asylie, aby byly v bezpečí. Každopádně my musíme udělat, co je v našich silách, abychom byli schopni se mu bránit.“

„Ale co můžeme dělat?“ povzdychla si královna. „Proti takovým špinavým praktikám...“

„Musíme se sjednotit,“ prohlásil Lukyanos rozhodně.

„Potom je třeba zvolit krále,“ odušila Viera a podívala se tázavě na Valmera. „Možná je čas. Oliver už je plnoletý a Soren dosáhne plnoletosti za pár týdnů.“

„Problém je, že o Oliverovi nic nevíme. A dokud bude Soren pod Charlesovým vlivem, tak pro nás není řešením,“ namítl Lukyanos. Viera se nadechla k protestu, ale Valmer ji přerušil.

„Obávám se, má paní, že tvůj bratranec má pravdu. Soren se nemůže stát králem... zatím.“

„Musíme sjednotit Revonu bez nejvyššího krále,“ řekl Lukyanos. „Já vím, že to bude obtížné–“

„Před Owenem to nikdo nedokázal. Naši jedinou nadějí je navázat na jeho odkaz. Revona potřebuje nějakým způsobem znovu obsadit křišťálový trůn,“ připomněl mu Valmer.

„Owenův odkaz nic neznamená, pokud jsou v Revoně mocné vlivy, které ho nerespektují,“ zavrtěl hlavou Megh. „Potřebujeme se sjednotit i bez nejvyššího krále,“ zopakoval. „Tentokrát musíme uspět.“

Chvilí všichni tři mlčeli a zvažovali, jaké měli reálné možnosti. Potom Valmer rázně přikývl.

„Musíme to alespoň zkusit.“

„Začneme tím, že svoláme Kruh,“ navrhl Lukyanos. „Na toto volání snad ještě někdo uslyší. A společně se potom domluvíme, co dál.“

„Bude třeba opatrnosti. Nevíme, komu z králů můžeme věřit,“ poznamenal Valmer.

„A ze správců,“ dodal Lukyanos.

Valmer se zamračil, ale potom neochotně přikývl. „A ze správců.“

Viera s povzdechem zavrtěla hlavou.

„Jak jsme se dostali až sem?“

8. KAPITOLA – THOMAS WÄCHTER

Thomas Wächter stál v kuchyni u linky, pil černou kávu a četl Vallencinu zprávu, kterou mu napsala toho samého rána. Jejich noční rozhovor přešli oba mlčky, nicméně Wächter zaregistroval, že se Val přece jen chovala poněkud pokorněji než obvykle.

Venku už zase přšelo. Nebe bylo těžké, šedé mraky nacucané vodou vypadaly, že mají zásobu minimálně na celý den. Wächter věděl, že by měl jet do Archivu, ale usoudil, že vzhledem k počasí není kam spěchat. Podíval se na hodiny. Bylo půl desáté. Dragan stále ještě spal, což Wächter považoval za požehnání. Představa Wellse šourajícího se po bytě s kocovinou ho žádným velkým nadšením nenaplňovala. Tiessa byla zpět v Revoně.

Když došel ve zprávě k místu, kde Vallence popisovala nečekaný příchod generála, zamračil se. Text pokračoval Vallenciným pádem a Tiessinou pravděpodobně úspěšnou střelou.

Wächter zvedl oči od zprávy. Mirragh je mrtvý... Byl to zvláštní pocit vědět, že Tiessa díky prapodivné souhře okolností dokázala zabít jednoho z Charlesových generálů. Nezničitelného Mirragha, pomyslel si s úšklebkem. Možná by měl Tiesse nabídnout nějakou patřičnou bonifikaci, pokud se tato skutečnost potvrdí. Ale jak se tam

ten zmetek objevil? Pokud byl Dragan umístěný tak, jak měl být, nemohl ho přehlédnout. Vallence unikla těsně...

Prolétl zbytek zprávy, položil hrnek s kávou na linku a šel do obývacího pokoje, aby si s ní o tom promluvil. Když vstoupil, zarazil se a zůstal stát. Val ležela na kanapi a spala. Stočená do klubíčka jako kočka, hlavu položenou na polštářku. Překvapilo ho, jak nevině vypadala. Na zlomek okamžiku v ní zase viděl to dítě, které se kvůli vlastní svěhlavosti dostalo do obrovského průšvihů a potřebovalo jeho pomoc. S náhlým záchvěvem strachu pomyslel na to, co se mohlo v Pevnosti stát. Uvědomil si, že včera v noci neměl takovou starost o listiny jako o ni. Zmateně se zamračil. Věděl, že se jejich vztah změnil za ta léta, co spolu pracovali a žili v jednom bytě. Vallence ho celkem jistě zpočátku nenáviděla a on mohl zešlehat z její neustálé potřeby hádat se o malichernostech. Byla tvrdohlavá, nevypočitatelná, náladová a bezohledná. Kočka. Nerespektovala jeho pravidla o nic víc než jakákoliv jiná a trvalo velmi dlouho, než jí mohl začít věřit... a ona jemu. Ale teď se zdálo, že ji proti své vůli začal mít rád, a to ho znepokojovalo.

Vallence se zavrtěla a Wächter jako by se probíral z transu. Nával otcovských citů zmizel stejně rychle, jako se objevil. Přesl ke kanapi a položil jí ruku na rameno. Vallence s trhnutím procitla.

„Jdi si ještě lehnout, jestli jsi unavená,“ navrhl Thomas tiše.

„Hm... Ne, to je jen tím počasím.“ Vallence si promnula oči a posadila se. Její pohled padl na zprávu ve Wächterově ruce.

„Už jsi to dočetl?“

„Á, ano. Je tam pár věcí, které bych chtěl probrat,“ začal věcně a sedl si do křesla vedle kanape. V místnosti bylo šero. Prosklená stěna naproti dveřím oddělující obývací od dlouhého balkónu vpouštěla dovnitř jen chabé světlo zvenku.

„Pokud jde o zpáteční cestu, myslím, že by bývalo bylo lepší jet celou dobu přes les – Charles snadno zjistí, že jsi projela vesnicí toho samého dne, co došlo ke krádeži. Ale to už není tak podstatné,“ dodal rezignovaně, když se Vallence na obličeji objevil potlačovaný úsměv. „V pracovních musel být další vchod. Nikdy jsem ho neviděl, ani jsem o něm neslyšel. Ale nakonec byl jsem v Pevnosti jen párkrát. Jsem rád, že to dopadlo tak, jak to dopadlo. Tiessa má rozhodně body navíc.“

„Myslím, že si sama ještě úplně neuvědomuje, co se jí vlastně povedlo,“ řekla Val s úsměvem. „Jednala automaticky. Byla to skvělá rána.“

„Vypadá to tak,“ přikývl Wächter a znovu přejel očima zprávu. „Ano... to vyšlo dobře.“ Odmlčel se. „Odvedla jsi výbornou práci.“

Vallence se spokojeně protáhla.

„Jsem ráda, že jsem Charlesovi mohla předat plány. Lukyanos se nedokázal smířit s tím, že Charles ohrožoval jeho rodinu. A takhle by určitě ke zvolení nového nejvyššího krále dojít nemělo.“

Wächter pokýval hlavou.

„Budeme muset sepsat oficiální zprávu pro Archiv – kde se nijak nezmíníme o tvém zapojení,“ dodal vcelku zbytečně. Vallence moc dobře věděla, že porušovali pravidla, když coby agenti Revonského archivu zasahovali do dění v Revoně, místo aby ho jen monitorovali. Bylo jí to jedno. Pro Archiv pracovala, protože neměla jinou možnost.

Ale chápala, že Thomas trval na zachování zdání, že vše funguje, jak má. Archiv byl na svá pravidla dost citlivý.

„Víš, že se chystá nové jmenování?“ nadhodil Wächter jakoby mimochodem.

„Do Rady?“ zeptala se překvapeně Vallence. Pokud věděla, poslední člen Rady Revonského archivu byl jmenován před tříadvaceti lety. „Kdo končí?“

„Porter. Oficiální kandidátka ještě není sestavená, ale myslím, že dva hlavní favoriti jsou jasní.“

„Ty a Miras,“ pousmála se Vallence. Věděla, jak se Wächter s Jacquesem Mirasem nesnáší. Vlastně se nesnášeli všichni navzájem – nejen vedoucí týmů, ale i koordinátoři a agenti. Na její pozici pracoval v Mirasově týmu Adrian Chateaubriand, který byl podle Vallence až příliš ambiciózní na někoho, kdo v životě jako nejnebezpečnější zbraň držel vidličku. Adrian se považoval za diplomata – Val ho považovala za zbabělce. Ne že by nebyl úspěšný – působil v Calethonu jako jeden z Valmerových lidí a přinášel cenné informace. Ale vždycky se držel úzkostlivě stranou a dodržoval všechna pravidla a předpisy. Adrian byl nejspíš jedním z mála lidí, kteří v Revoně neměli osobní zájmy a na celé té komplikované situaci si prostě jen budovali kariéru – pro Archiv ideální agent, pro Vallence alibista.

„Nevím, na čem teď Miras pracuje,“ pokračoval Wächter, „ale chci mít něco lepšího. To bude na tobě. Ty listiny jsou dobré, ale...“

„Chápu,“ přerušila ho milosrdně Vallence, když viděla, jak zápasí s potřebou vyjádřit naléhavost situace a současně řádně ocenit její

práci za poslední dobu. „Myslím si, že Charles bude iniciovat jednání s náčelníky a starosty teď, když jsou králové zase mimo jeho dosah. Pošlu Dragana, aby zjistil co a jak. Jestli Charles dostane jejich podporu, králové budou docela nahraní.“

„Hm,“ zamyslel se Wächter, „myslel jsem si, že si to bude chtít ještě pojistit – že nebude spoléhat jenom na ty podpisy. Charles málokdy sází jen na jednu kartu. Dobře. Říkala jsi, že pošleš Dragana?“

„Jo. Jeho špehové jsou skvělí. Neznám nikoho, kdo by uměl sehnat informace rychleji. Je to jak revonský internet,“ pousmála se. Tušila, kam Thomas míří.

„Přemýšlela jsi o tom, o čem jsme se bavili začátkem léta?“

„Přemýšlela a moje odpověď je pořád stejná.“

„Hm.“ Wächter vstal a s rukama sepnutýma za zády zamířil k prosklené stěně, kde se zastavil. Chvilí pozoroval proudy vody na skle. Pak se otočil.

„Val, víš, že tě vždycky nechávám, aby sis o svém týmu rozhodovala sama, ale v tomto případě si nejsem jistý, jestli jsi zcela objektivní. Dragan je sice značným přínosem, to nepochybně, ale jeho vztah k alkoholu je opravdu až příliš vřelý. Je to pro nás nebezpečné.“

„Dragan nikdy nezanedbal kvůli pití svoje povinnosti,“ ohradila se Vallence. „A možná nejsem úplně objektivní, ale pracuju s ním a dala bych za něj ruku do ohně. Chtěl bys radši, abych si sehnala někoho, jako je Ivo Karas? Na Dragana se můžu stoprocentně spolehnout a to je snad nejdůležitější, ne?“

Karas byl další člen Mirasova týmu; slizký jak úhoř a prolhaný až hanba. Vedle takového bezpátečního zmetka vypadal i Dragan se svou láskou k alkoholu jako světec.

„Rada ho vidí jako potenciální riziko, což znamená, že se jím opravdu stává.“

„Mám se zbavit schopného člověka a přítele jenom proto, abys dostal místo v Radě?“

„Ne jenom proto, Val. Dragan tě může jednoho krásného dne dostat do maléru.“

„Já to risknu.“

Wächter ji několik sekund jen mlčky pozoroval skrz přivřené oči.

„Řekni mu, že si musí vybrat. Jestli ho tu ještě jednou uvidím opilého, tak tvému revonskému internetu vypovím smlouvu a ty si budeš muset najít jiného dodavatele. Jestli se ti to nelíbí, měla bys na něj o to víc apelovat.“

Vallence se nadechla, ale když viděla Thomasův výraz, rozhodla se radši už nic nenamítat. Po chvilce ticha řekla: „Jdu si dát sprchu a vrátím se do Revony.“

Aniž čekala na Wächterovo požehnání, zvedla se a zamířila do koupelny. Únava ji ještě úplně neopustila, ale bylo zřejmé, že její plánovaná dovolená bude muset ustoupit kariérním plánům jejího vedoucího. Po necelé hodině se vrátila do před síně, kde se potkala s Draganem.

„Ahoj,“ zamumlal a nuceně se zazubil. Vallence nasadila naprosto bezstarostný výraz.

„Ahoj, Draku. Zajdu do Asylie. Ty se dej dohromady a zjisti, co můžeš, o Charlesově vyjednávání se starosty a náčelníky. Jo a Wächter říkal, že jestli tě tu ještě jednou uvidí opilého, vyhodí tě.“ Zamyslela se. „Hm, to bude asi všechno. Uvidíme se u Hanka. Zatím,“ Naklonila se k němu a dala mu pusku na tvář. Pak otevřela Bránu.

Dragan ji chytil za ruku.

„Já jsem vás předtím slyšel.“

Val se zhluboka nadechla.

„V tom případě víš, že jsem se za tebe zaručila. A opravdu potřebuju, abys to dostal pod kontrolu.“

Dragan mlčky přikývl.